

PERGALĖ

3

Biblijos pamokos paaugliams (10-14 metų)

TURINYS

1. Išmintingiausias žmogus žemėje
2. Žodžiai, verti karaliaus
3. Išminties taisyklės
4. Žodžiai ir darbai!
5. Mošė augina derlių
6. Karalystės metas
7. Žmogus akmenine širdimi
8. Prisikėlusysis laužo duoną
9. Namai mano bažnyčioje
10. Platinant Dievo Žodį
11. Kristaus žmogus
12. O dabar – visi kartu!
13. Susieti vienas su kitu

1 pamoka

IŠMINTINGIAUSIAS ŽMOGUS ŽEMĖJE

Įsimintina eilutė: „Juk Viešpats duoda išminties, iš Jo lūpų ateina pažinimas ir supratimas“ (Pat 2, 6).

Tyrinėjimo tekstai: 1Kar 3, 1–15; 5, 9 – 14.

Pagrindinė mintis: Dievas suteikia mums išminties, kad galėtume tarnauti kitiems žmonėms.

Kas iš jūsų pažįstamų pats išmintingiausias žmogus? Kaip jūs manote, kaip tas žmogus tapo toks protingas? Ar manote jūs kada nors tapti tokiu pačiu? Šią savaitę tyrinėjamas pasakojimas pasakoja mums, kaip tapti išmintingu.

– Benjaminai, štai paskutinis medis iš rūmų sodo, – tarė Tobas. Jo rankų raumenys įsitempė nuo lapoto, sunkiame puode pasodinto augalo svorio. – Kur tu nori, kad mes jį pastatytume?

– Tu gali pastatyti jį čia, – tarė Benjaminas, karaliaus Saliamono prievaizdas, parodęs į sosto pusę.

Benjaminas medį nunešė prie laiptų ir atsargiai pastatė jį prie sosto. Keletą minučių jis stovėjo, apžiūrinėdamas medį.

– Jis puikiai atrodo! Ačiū tau, mano stiprusis drauge, – tarė Benjaminas. – Tikiuosi, karaliui Saliamonui jis patiks taip, kaip ir tau.

– Manau, taip ir bus, – tarė Tobas, prisėsdamas pailsėti ant laiptelių. – Norėčiau ir aš tai pamatyti.

– Tikiuosi, aš galiu tau tai suorganizuoti, – šypsodamasis atsakė Benjaminas. – Atstumk purpurinę uždangą, kur laikomi užuolaidų kutai.

Tobas atsistojo ir atstūmė uždangą, atidarydamas mažą patalpą su dviem kėdėmis.

– Aš paprasčiau ceremonijos organizatoriaus leisti tau jos metu čia pasėdėti. Ateik čia rytoj iki saulės tekėjimo. Tau reikės užimti vietą prieš čia kam nors pasirodant.

Kitą rytą dangus dar nespėjo įgauti rausvą atspalvį, kai Tobas jau ėjo rūmų dalimi, skirta tarnams. Jis paklausė virėjo, ar yra čia Benjaminas.

– Jau kelios valandos, – nepasukdamas galvos atsakė virėjas.

Skubėdamas į sosto salę, Tobas paklausė:

– Benjaminai, ar galiu aš tau kuo padėti?

– Ne, viskas čia paruošta. Organizatorius atvyko su aušra ir tikrina kambarį, – atsakė Benjaminas. – Paklausk virėjo, ar nereikia jam padėti.

Tobas nuėjo padėti į virtuvę, ir laikas prabėgo labai greitai. Pagaliau Benjaminas jį pakvietė.

– Laikas eiti, – sušnibždėjo jis.

Pora greitai įėjo į salę ir užėmė kėdes mažoje angoje. Benjaminas atsargiai pataisė sunkų audinį taip, kad jie, likę nepastebėti, galėtų viską matyti. Kai jie susėdo, teisėjai įėjo į kambarį ir greitai užėmė savo vietas.

Skambant fanfaroms, į kambarį įėjo karalius Saliamonas, kurį sekė jo asmeniniai tarnai. Jam einant per kambarį, žmonės jam lenkėsi. Tobas lengvai švilpterėjo, apžiūrinėdamas brangius Saliamono drabužius ir auksinės karaliaus karūnos spindesį.

Saliamonas užlipo laipteliais prie savo sosto ir atsisėdo. Du tarnai klostėmis sudėliojo jo raudonus auksuotus drabužius. Trečias padavė jam lazda. Pagaliau karalius buvo pasiruošęs priimti svečius.

Vėl suskambėjo trimitai ir karalių, ministrų pirmininkų bei kitų valstybės vadovų procesija užpildė sosto salę.

– Benjaminai, kodėl šiandien čia atėjo tiek daug žmonių? Šiandien juk ne šventė, – sušnibždėjo Tobas.

– Jie atėjo paklausti karaliaus Saliamono išminties, – atsakė Benjaminas, truputį nutilus triukšmui.

– Kaip jam pavyko tapti tokiu protingu? – paklausė Tobas.

– Jis pats to prašė. Saliamonas buvo labai jaunas, kai tapo karaliumi, – tarė Benjaminas. – Ir jam trūko išminties valdyti šalį. Kartą naktį Saliamonui prisisapnavo sapnas. Prieš jį stėjo Dievas ir paklausė: „Prašyk Manęs, ko tik nori“.

– Tu nori pasakyti, kad Dievas pasiūlė jam duoti viską, ko tik paprašys? – perklausė Tobas.

– Taip. Saliamonas žinojo, kad Dievas pasitikėjo jo tėvu Dovydu, netgi kai jis klydo. Saliamonas suprato: kad būtų geras karalius, jam reikia vadovavimo iš aukštybių. Ir tada jis paprašė išminties, kad galėtų valdyti žmones, – paaiškino Benjaminas.

– Ir tai buvo viskas, ko jis paprašė? – pasidomėjo Tobas.

– Tai buvo viskas, – šypsodamasis atsakė Benjaminas. – Dievui labai patiko, kad Saliamonas paprašė Jį išminties. Jis jam pasakė: „Tu tapsi toks išmintingas, kad nebus žmogaus, kuris galėtų lygintis su tavimi išmintimi. Tu galėjai paprašyti daug ko kito, bet tu to nepadarei. Todėl Aš ruošiuosi duoti tau ir tai, ko neprašei: turtą ir šlovės. Jeigu tu būsi klusnus Man, kaip tavo tėvas, Aš taip pat padovanosiu tau ilgą gyvenimą“.

– Vadinasi, karalius Saliamonas turi tiek išminties, kiek visi šie žmonės kartu paėmus? – paklausė Tobas.

– Jis už juos išmintingesnis. Ir jis taip pat talentingas ir kitose srityse, – atsakė Benjaminas. – Jis parašė tris tūkstančius patarlių ir giesmių, ir jis viską žino apie augalus ir gyvūnus. Nėra nieko, ko jis nesuprastų.

– Taigi, aš ruošiuosi pažiūrėti, kaip elgsis pats išmintingiausias žmogus žemėje, – linguodamas galvą, sušnibždėjo Tobas.

Sabata

Su tėvais pasidalykite praeitos pamokos įspūdžiais.

Raskite žodyne žodį „išmintis“ ir pažiūrėkite jo reikšmę. Apmąstykite šios dovanos svarbą.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Išmintingiausias žmogus žemėje“.

Pradėkite mokytiis įsimintiną eilutę.

Prašykite maldoje Dievą, kad Jis suteiktų jums išminties.

Pirmadienis

Perskaitykite 1Kar 3, 1–4.

Pagalvokite, kokiais būdais jūs galėtumėte išreikšti savo meilę Dievui?

Parodykite Dievo meilę jus supantiems žmonėms, padėdami jiems ir meldamiesi už juos.

Paprašykite Dievo padėti jums mintimis būti susikaupusiais ties Juo, netgi tada, kai būnate labai užsiėmę.

Antradienis

Perskaitykite 1Kar 3, 5–9.

Pagalvokite, ar įsivaizdavo Saliamonas kitas vertybes, kurių jis būtų galėjęs paprašyti Dievo? Ar daug nuolankumo parodė Saliamonas, kai paprašė „išminties“?

Užrašykite penkis troškimus, kurių jūs paprašytumėte, jeigu atsirastų tokia galimybė gauti viską, ko tik jūs norite. Paaškindite, kodėl jūs norite būtent šito ir kokiais tikslais.

Melskitės už jūsų bažnyčios vadovus, kuriems būtina išmintis tam, kad galėtų atlikti savo kasdienines pareigas ir rūpintųsi bažnyčios nariais.

Trečiadienis

Perskaitykite 1Kar 3, 10–13.

Pagalvokite, kodėl Dievas pažadėjo Saliamonui viską, ko jis būtų galėjęs paprašyti, bet nepaprašė? Jeigu Saliamonas norėjo gauti išminties tam, kad tarnautų tautai, kaip jūs manote, kam jis panaudojo ir kitas, Dievo jam duotas, dovanas?

Melskitės, kad Dievas suteiktų jums išminties panaudoti Jo dovanas tarnaujant kitiems žmonėms.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Kar 3, 14–15.

Pagalvokite, kokiomis sąlygomis Dievas apdovanojo Saliamoną paskutine dovana? Kaip jūs manote, kodėl Jis iškėlė sąlygas paskutinei Savo dovanai?

Paprašykite kieno nors iš suaugusių papasakoti jums apie sapną ar realų įvykį, per kurį, kaip jie įsitikinę, Dievas kalbėjo su jais. Paklauskite, kaip jie po to pasikeitė.

Penktadienis

Perskaitykite 1Kar 5, 9 – 14.

Panaudodami savo dovanas, talentus ir interesus, perrašykite į savo sąsiuvinį šias eilutes, pritaikydami sau.

Pasidalykite jomis su savo šeima ir pakvieskite juos eilučių turinį pritaikyti asmeniškai sau.

Visi kartu melskitės, kad jūs galėtumėte panaudoti tai, ką jums davė Dievas, tarnavimui kitiems žmonėms.

2 pamoka

ŽODŽIAI, VERTI KARALIAUS

Įsimintina eilutė: „Juk Viešpats duoda išminties, iš Jo lūpų ateina pažinimas ir supratimas“ (Pat 2, 6).

Tyrinėjimo tekstai: Pat 22, 1–5.9.22.

Pagrindinė mintis: Dievo Žodis suteikia mums praktines tarnavimo Dievui ir artimiesiems pamokas.

Ar jums taip buvo, kad skaitytumėte ir nesuprastumėte kokio nors daikto naudojimo instrukcijos? Ar taip buvo, kad jums reikėtų kito žmogaus pagalbos, nes instrukcija buvo labai paini? Mes turime jums gerą žinią. Biblijoje yra lengvai suprantama jūsų gyvenimo instrukcija. Įsivaizduokime, kad mes girdime pokalbį tarp išmintingo tėvo ir jo sūnaus.

– Jūsų didenybe, – tarė Saliamono tarnas karalaičiui Rehabeamui, – žirgai paruošti. Karalius nori, kad jūs atvyktumėt pas jį.

– Labai gerai! – džiaugsmingai sušuko Rehabeamas. Jis neturėjo galimybės praleisti daug laiko su tėvu nuo to laiko, kai Saliamonas tapo karaliumi. Jeigu tarnai ruošia žirgus, vadinasi, jis su tėvu kuriam laikui bus toli nuo rūmų reikalų.

Rehabeamas pasveikino tėvą, jo veidas paraudo.

– Tikiuosi, kad tarnai pietums įdėjo pakankamai maisto, – tarė Rehabeamas su viltimi.

– Pažvelk laukan, – nusišypsojo karalius Saliamonas.

Rehabeamas išėjo į balkoną. Žirgai stovėjo kieme. Ant vieno iš jų buvo du sunkūs krepšiai.

– Tai – mūsų pietūs? – apsidžiaugė Rehabeamas.

– Juk tu nemanai, kad aš leisiu sosto paveldėtojui likti alkanam, tiesa? Manau, šią naktį tu dar daugiau išaugsi, – tarė karalius, nužvelgdamas jį nuo galvos iki kojų.

Saliamonas ir Rehabeamas išėjo ir sėdo ant žirgų. Tarnas jojo maistu apkrautu žirgu.

Nutolę nuo rūmų, jie paleido arklius šuoliais ir tarną paliko toli už savęs. Su malonumu jausdamas, kaip vėjas pučia į veidą, Rehabeamas pasilenkė į priekį ir riktelėjo. Po keleto valandų beprotiško jojimo žirgai atnešė juos prie nuostabaus upelio, sruvenančio medžių giraitėje. Rehabeamas ir Saliamonas nušoko iš balnų ant žemės pagirdyti žirgų.

– Dar vis alkanas? – Paklausė Saliamonas.

– Dabar aš labiau noriu gerti, – atsakė Rehabeamas.

– Tarnas įdėjo mums ir vandens, – pastebėjo karalius.

– Manau, kad jis mus pametė tuose dulkių debesyse, kuriuos mes sukėlėme, – nusijuokė Rehabeamas. Jis atidarė gertuvę su vandeniu ir išgėrė viską vienu užsivertimu.

Saliamonas laikė rankose savo gertuvę su vandeniu ir žiūrėjo į sūnų.

– Tu geri kaip kareivis, – pastebėjo jis.

– Aš turėjau didelę praktiką, – atsakė Rehabeamas.

Ir abu nusikvatojo.

Saliamonas ir Rehabeamas žengė tolyn palei upelį, kiekvienas paskendęs savo mintyse.

Pagaliau Saliamonas paklausė:

– Tu žinai, kaip jie mane vadina?

– Pačiu išmintingiausiu žmogumi pasaulyje, – atsakė Rehabeamas.

– O ar žinai, kodėl?

– Todėl, kad tu prašei Dievą išminties, ir Jis ją tau davė, – pakartojo Rehabeamas, kaip tai kartojo daug kartų.

– Dievas davė man išminties, kad aš galėčiau įveikti daug sunkių situacijų, – linksėdamas patvirtino Saliamonas. – Kuo daugiau aš Jo klausiau, tuo daugiau sužinojau apie Jo kelius. Ir aš sužinojau, kaip labai Dievas trokšta, kad aš padėčiau kitiems žmonėms sunkiose situacijose.

– Bet tu visada taip elgiesi, – tarė Rehabeamas. – Prisimink dvi motinas, kurių kiekviena tvirtino, kad kūdikis – jos. Argi tu galėjai padaryti daugiau?

– Palieku tau pačiam galimybę atsakyti į šį klausimą, – tarė Saliamonas, sėsdamasis ant akmens veidu į sūnų. – Vieną gražią dieną tu tapsi karaliumi, – tarė jis. – Bet netgi jeigu tu būsi vertas savo titulo, tu vis tiek turėsi būti žmonėms pavyzdys. Tu paveldėsi didelius turtus, bet geras vardas turi didesnę kainą. Tu turi vienodai vertinti turtingus ir vargšus, nes visus mus sukūrė Dievas. Panaudok savo turtus, kad padėtum vargšams. Niekada nuo nieko nenusisuk, kol tu gali jam padėti. Daug žmonių tau pataikaus ir apsimes tavo draugais. Žiūrėk ne į jų žodžius, bet į jų darbus. Jeigu tu pamatysi netgi užuominą į blogį, laikykis nuo tokių žmonių kuo toliau. Ir būk atsargus savo žodžiais. Visada geriau patylėti, nei gailėtis to, ką tu pasakei.

– Bet ar galėsiu aš kuo nors pasitikėti? – paklausė Rehabeamas, sėsdamasis po medžiu.

– Žinoma. Tu turėsi draugų, – atsakė Saliamonas. – Stenkis rūpintis jais. Būk pasiruošęs padėti jiems kiekvieną kartą, netgi jei tai bus nelengva. Jeigu tu matysi, kad jie pradės daryti kažką, kas suteiks jiems skausmą, perspėk juos.

– Bet kas, jeigu jie įnirš nuo mano žodžių?

– Tai praeis, kai tik jie suvoks, nuo kokios nelaimės tu juos išgelbėjai. O rūmų patarėjai yra tam, kad išgelbėtų nuo nelaimės tave. Pasinaudok jais. Jie padės tau planuoti savo veiksmus į priekį ir išvengti problemų.

– Bet kokios tos problemos? – atsistodamas paklausė Rehabeamas.

– Tai – kitos dienos išmintis, – atsakė Saliamonas, padėjęs ranką sūnui ant peties. – Svarbiausia, ką tu gali padaryti – tai toliau tarnauti Dievui. Nesididžiuok savo turtais ir valdžia. Prisimink, kad viskas išeina iš Jo. Jeigu tu pasitiki Dievu, uoliai dirbaujiesi ir teisingai elgiesi su žmonėmis, tavo karaliavimas bus palaimintas.

Rehabeamas atsiduso:

– Kaip man visa tai prisiminti?

– Aš viską tau užrašysiu, – pasakė Saliamonas.

– Ach, – ištarė Rehabeamas, trindamas kaktą. – Aš maniau, kad turiu visa tai prisiminti.

– Tik ne iki pietų, – šypsodamasis pasakė Saliamonas. – Štai ir tarnas su mūsų maistu.

Sabata

Namuose perskaitykite per pamoką jūsų sugalvotą patarlę. Aptarkite ją su tėvais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Žodžiai, verti karaliaus“.
Pradėkite mokyti įsimintą eilutę.
Melskitės, šlovindami Dievą už tuos kelius, kuriuos Jis parodė jums praėjusią savaitę.

Pirmadienis

Perskaitykite Pat 22, 1–5.

Pažiūrėkite žodžių „įžvalgumas“, „išmintis“ reikšmes.

Šių žodžių reikšmes užrašykite į savo sąsiuvinį.

Šiuos žodžius panaudokite savo kalboje. Paprašykite savo tėvų patikrinti, ar teisingai supratote šiuos žodžius ir ar teisingai juos vartojate.

Prašykite Dievo padėti jums suprasti ir praktiškai panaudoti tai, ką jūs mokysitės šią savaitę.

Antradienis

Vėl perskaitykite Pat 22, 1–5.

Savo sąsiuvinyje užrašykite keturias žmonių kategorijas, kurioms skirtos Saliamono patarlės. Šalia kiekvienos grupės nurodykite pažadėtą jiems atlygį.

Pagalvokite, kokiai grupei ar grupėms žmonių priklausote jūs?

Prašykite Dievo, kad Jis padėtų jums tapti vienos ar daugiau grupių dalimi.

Trečiadienis

Perskaitykite Pat 22, 1–5.

Paklauskite ko nors iš suaugusių, ar turėjo jie patyrimą, panašų į aprašytą šiose eilutėse?

Dėkokite Dievui už galimybę dalytis su kitais savo žiniomis.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Pat 22, 9.

Ar buvo jūsų bendruomenėje situacijų, kai jūs galėjote parodyti dosnumą ir pasidalyti su kitais savo maistu?

Pakalbėkite su kuo nors iš suaugusių apie tai, kaip jūs panašiu būdu galėtumėte tarnauti kitiems.

Prašykite Dievo išmokyti jus, kaip tarnauti kitiems nuolatos.

Penktadienis

Perskaitykite Pat 22, 22.

Ką reiškia ką nors „spausti“? Pateikite pavyzdžių, kaip žmonės patiria priespaudą.

Pakalbėkite su kuo nors iš suaugusių apie tas šalis, kur jaunos jūsup amžiaus žmonės vargina ir išnaudoja. Paklauskite suaugusių, kaip krikščionys gali padėti tokiems žmonėms.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis skatina mus padėti vargstantiems. Prašykite Jo padėti jums taip elgtis.

3 pamoka

IŠMINTIES TAISYKLĖS

Įsimintina eilutė: „Bet stenkitės vieni kitiems su meile tarnauti“ (Gal 5, 13).

Tyrinėjimo tekstai: 1Kar 3, 16–28.

Pagrindinė mintis: Tarnaudami kitiems teisingai, mes jiems parodome Dievo meilę.

Ar teko jums kada nors sakyti: „Tai neteisinga!“ ir išgirsti atsakymą: „Toks gyvenimas“? Šios savaitės pasakojimas yra apie tai, kaip Dievo tarnas, karalius Saliamonas, teisingai valdė šalį.

– Kokia ten buvo sumaištis? – paklausė virėjas karaliaus tarno, kai šis atėjo į virtuvę.

– Netgi čia buvo girdėti? – atsakydamas paklausė tarnas.

– Manau, kad kiekvienas rūmuose girdėjo, – atsakė virėjas.

– Dvi moterys ginčijosi dėl kūdikio, – tarė tarnas.

– Tikrai? – šyptelėjo virėjas. – Tik dvi? Sprendžiant iš garso, ten buvo daug žmonių. Kas atsitiko?

– Šį rytą prie rūmų vartų atėjo dvi moterys su kūdikiu, ir jos reikalavo, kad jas įleistų pas karalių. Sargyba bandė su jomis susitvarkyti. Aš kaip tikėjau pro šalį ir sargybiniams pasakiau, kad moterims geriau leisti savo reikalą pateikti tam skirtame kabinete. Aš jas palydėjau į kabinetą, kadangi ruošiausi ten patikslinti kitos savaitės grafiką. Bet teisėjas nepanoro spręsti šio reikalo.

– Aš neišeisiu, kol nepamatysiu karaliaus, – sušuko moteris su kūdikiu ant rankų.

Aš paklausiau, koks skubus jų reikalas. Ir ji man papasakojo pritrenkiančią istoriją. Aš pagalvojau: „Tai nuostabu. Čia pas mus tiek daug žmonių iš Egipto. Jie atėjo čia pamatyti karaliaus Saliamono išminties“.

– Bet kokia tai buvo istorija? – pertraukė ją virėjas.

– Abi moterys gyveno kartu ir abi turėjo kūdikius, kurių amžius skyrėsi tik trimis dienomis. Vienas iš vaikų mirė. Taip atsitiko, kad motina užmigo ir jį nuspaudė. Ji nuslėpė savo kūdikio mirtį, pakeisdama jį gyvu kūdikiu – kitos moters sūnumi.

Virėjas švilpterėjo:

– Tai labai žiauru!

– Bet baisiausia yra tai, jog žuvusio kūdikio motina tvirtina, kad ji nesukeitė kūdikių. Žinoma, kita motina pažino savo vaiką. Keletą valandų jos kovojo dėl jo. Jos įtraukė į šį reikalą savo kaimynus, po to vietinę valdžią. Natūralu, kad kiekvienas dėl to turėjo savo nuomonę. Žmonės pasidalijo. Bet gana greitai tapo aišku, kad jie taip nieko ir nepasiekė. Galiausiai tikroji kūdikio motina pasakė, kad jos turi ieškoti sprendimo pas dar ką nors. Kiekvienas žinojo, kad karalius Saliamonas prašė Dievo suteikti jam išmintis, kad teisingai galėtų valdyti šalį. Ir tada motinos atėjo čia, lydimos kaimynų ir kitų žmonių, kurie apsupo jas pakeliui į rūmus, minios.

– Tikroji motina ramiai karaliui pasakė, kad, kadangi kitos moters kūdikis mirė, ji bando pasiimti kūdikį iš jos. Kita moteris viską neigė. Ji šaukė, kad tikroji motina meluoja. Moteriai tai nepatiko ir ji pradėjo šaukti.

– Prieš karalių? – paklausė virėjas, linguodamas galvą.

– Ir prieš jo svečius, – atsakė tarnas. – Tai ir buvo tas triukšmas, kurį tu girdėjai. Kai motinos truputį nusiramino, kiekviena papasakojo savo gana įtikinamą istoriją. Karalius Saliamonas atidžiai viską išklausė, ką jos galėjo pasakyti. Galiausiai jis prakalbo.

– Ką gi jis pasakė?

– Jis pasakė: „Paduokite man karda“.

– Ką? – paklausė virėjas.

– Ginklanešys padavė karaliui karda, – tęsė tarnas. – Jo ašmenys spindėjo šviesoje. Aš krūptelėjau, pagalvojęs, ką su juo galima padaryti. Karalius Saliamonas pažiūrėjo į karda, o po to į kiekvieną moterį. Jis pasakė:

– Perkirkite vaiką pusiau ir atiduokite pusę – vienai ir pusę – kitai.

– Mano širdis beveik nustojo plakti, – ir tarnas palingavo galvą. – Tikroji motina išsigando, kad jie iš tiesų perkirs jos vaiką į dvi dalis. Ji sušuko:

– Prašau tavęs, pone, atiduok jai gyvą kūdikį! Nežudyk jo!

O kita motina, stovėdama šalia jos, šaukė:

– Niekas iš mūsų jo negaus! Perkirskite jį į dalis!
– Kambaryje įsiviešpatavo mirtina tyła. Aš mačiau, kaip drebėjo tikroji motina. O kitos moters veidas buvo lyg akmuo. Visų akys buvo nukreiptos į karalių. Ką iš tiesų jis padarė? Karalius parodė į tikrąją motiną ir pasakė:
– Nežudykite kūdikio. Atiduokite jį jai. Ji – jo motina.
Aš iškvėpiau ir tik dabar supratau, kad visą tą laiką beveik nekvėpavau. Teismo vykdytojas padėjo kūdikį motinai ant rankų. Ji įsikniaubė veidu į jo vystyklus ir pradėjo verkti. Ji paliko teismo salę dėkodama karaliui ir šlovindama jo teisingą teismą.
– Ach! Koks nuostabus žmogus!
– Aš tik tikiuosi, kad Dievas dar turi truputį išminties visiems likusiems, – tarė virėjas, linguodamas galvą. – O tai panašu, kad ji visa teko Saliamonui!

Sabata

Paklauskite tėvų apie teismo procesą jūsų vietovėje. Pamažtykite, kokius sprendimus priima teisėjai. Ar visada jie teisingi? Kokią reikšmę nuosprendis turi teisiamajam?

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Išminties taisyklės“.

Kaip jūs manote, kodėl Saliamonas nusprendė moterims surengti tokį išbandymą? Kaip jūs manote, ar Saliamonas priėmė teisingą sprendimą? Kodėl taip arba kodėl ne?

Prašykite Dievo, kad Jis padėtų jums būti teisingais, su savo draugais sprendžiant klausimus.

Pirmadienis

Mokykitės įsimintiną eilutę.

Savo sąsiuvinyje sudarykite sąrašą žmonių, kuriems jūs galėtumėte papasakoti apie Dievo meilę.

Pagalvokite, kokiais būdais jūs galėtumėte jiems tarnauti su meile?

Dėkokite Dievui už galimybę tarnauti kitiems žmonėms, dalijantis su jais Jo meile.

Antradienis

Perskaitykite 1Kar 3, 16–28.

Pagalvokite apie situaciją, kuri jau buvo jūsų gyvenime, arba kuri jums primena aptartąją. Kaip ji išsprendė? Kaip jūs manote, ar teisingas buvo

sprendimas? Kodėl taip ar kodėl ne? Jeigu ne, tai kaip, jūsų nuomone, reikėjo ją išspręsti?

Šlovinkite Dievą už tai, kad mes galime pažinti Jo charakterį iš mums duotų Biblijos pavyzdžių.

Trečiadienis

Perskaitykite 1Kar 3, 16–23.

Pagalvokite, jei jūs spręstumėte šią bylą, kokius klausimus jūs užduotumėte moterims?

Prašykite Dievo, kad Jis padėtų jums atskirti gėrį ir blogį ir leistų jums matyti tiesą, kuri ne visada yra akivaizdi.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1Kar 3, 24–28.

Kaip jūs manote, kodėl tikroji motina norėjo savo kūdikį atiduoti kitai moteriai? Kaip jūs manote, ar laukė karalius Saliamonas tokios baigties? Kodėl taip ar kodėl ne?

Prašykite Dievo, kad padėtų jums būti išmintingais, kai gyvenime jūs susiduriate su sunkumais.

Penktadienis

Prisiminkite: kai mes tarnaujame kitiems teisingai, mes parodome jiems Dievo meilę.

Ar buvo, kad jūs su kuo nors pasielgtumėte neteisingai? Ar galėjote jūs pasielgti kitaip?

Prašykite Dievą išminties, kad suprastumėte, kaip ištaisyti savo kaltę prieš tą žmogų.

Paskambinkite, parašykite ar nueikite pas tą žmogų, jeigu jūs jaučiate, kad Dievas nori to iš jūsų.

4 pamoka

ŽODŽIAI IR DARBAI!

Įsimintina eilutė: „Jūs Mano liudytojai, – tai Viešpaties žodis, – Mano tarnai, kuriuos išsirinkau“ (Iz 43, 10).

Tyrinėjimo tekstai: 1Kar 10, 1–13.

Pagrindinė mintis: Mes geriausiai tarnaujame Dievui, kada mūsų žodžiai atitinka darbus.

Ar girdėjote kada nors jūs posakį: „Tai – tik žodžiai“? Ar skyrėsi kada nors karaliaus Saliamono žodžiai nuo darbų?

Lygus kupranugario lingavimas ir šilta diena užsupo karalienę, ir ji beveik snaudė. Kelionė pietine Arabijos pusiasalio dalimi buvo ilga. Netikėtas triukšmas prižadino ją ir ji pasikėlė, kad apsidairyty. Atitraukusi neštuvus dengiančią uždangą, ji pamatė horizonte karaliaus Saliamono rūmus.

„Pagaliau mes atvykome į išminčiaus namus, – pagalvojo karalienė. – Įdomu, ar jis panašus į tą, apie kurį mes buvome tiek prisiklausę“.

Valdovai, pravažiuojantys pro jos šalį, atveždavo naujienas apie Izraelio karalių ir jo legendinę išmintį. Bet ji žinojo, kad žmonės linkę perdėti. Kai kurie netgi tvirtino, kad Saliamonas – pats išmintingiausias žmogus žemėje. Ir nusprendusi, kad jai reikia pačiai tuo įsitikinti, karalienė pradėjo ruošti kelionei į Izraelį. Keliaujant kiekvieno karavano sustojimo metu karalienė girdėjo vis daugiau naujų istorijų apie karalių Saliamoną. Greitai ji pamatys jį savo akimis.

Jie pasiekė Jeruzalės pakraščius. Karalienės muzikantai užgrojo, ir jų trimitų garsai paskelbė jos atvykimą. Saliamono valdytojas išėjo į priekį pasveikinti mieste karalienę ir jos palydą.

Karavanas nulingavo per Jeruzalę ir sustojo priešais rūmus. Karalienės tarnai padėjo jai nultipti žemyn, ir karališkoji delegacija buvo palydėta į rūmų svečių menę. Svečiai buvo tinkamai pagerbti, juos nuvedė į miegamuosius ir davė laiko pailsėti. Po kelių valandų visa grupė susirinko, kad susitiktų su karaliumi Saliamonu. Karalienė apžiūrinėjo savo apartamentus. „Netgi šis priimamasis atrodo elegantiškai“, – pagalvojo ji.

– Jos didenybė, Šebos karalienė, – paskelbė dvariškis, kai karalienė įžengė į neaprepiamą pokylių salę. Viskas buvo dar nuostabiau, nei ji įsivaizdavo. Užolaidos, rodos, buvo išaustos iš auksinių siūlų. Baldai buvo padaryti iš pačio geriausio medžio ir taip pat papuošti auksu. Tūkstančiai žvakių apšvietė kambarį. Gyvų gėlių ir puikiai paruošto maisto kvapai pripildė kambarį, kuriuo ji ėjo pasitikti karaliaus Saliamono.

Jis šypsodamasis išėjo į priekį:

– Sveiki atvykę, – pasakė Saliamonas. – Tikiuosi, jūsų kelionė buvo maloni. Prašau, praeikite ir mėgaukitės puota, kurią mums paruošė tarnai.

Keletą mėnesių prieš palikdama savo šalį, karalienė tarėsi su pačiais išmintingiausiais savo valstybės žmonėmis, kad jie padėtų jai paruošti pačius sunkiausius klausimus ir mįsles Saliamonui. Nebuvo jokių apribojimų klausimams, kuriuos jie galėjo užduoti. Jie išrinko pačius įvairiausius klausimus iš mokslo, literatūros, matematikos, istorijos, muzikos, filosofijos ir religijos srities. Puotaujant karalienė lyg tarp kitko uždavinėjo juos Saliamonui. Priblokšta karaliaus sugebėjimo atsakyti į pačius rimčiausius klausimus ir išspręsti pačias sunkiausias užduotis, ji pajuto, kad jos pagarba jam vis auga.

Likusias dienas ji valandomis klausinėjo Saliamoną, užduodama jam pačius sunkiausius klausimus. Vaikščiodama po rūmus ir po miestą, ji matė, kaip jis elgiasi su savo tarnais ir su paprastais žmonėmis. Ji matė aukų aukojimą nuostabioje šventykloje, kurią jis pastatė. Saliamonas jai papasakojo apie Dievą – Kūrėją, ir ji pradėjo uždavinėti klausimus apie save pačią, apie Dievo veikimą žmogaus gyvenime.

Paskutinio jų susitikimo metu karalienė paprašė galimybės pakalbėti su karaliumi asmeniškai. Jis išsiuntė savo tarnus.

– Karaliau Saliamonai, pirmą kartą aš išgirdau apie tave, kai tu atsiuntei į Egiptą tarnus kedro medžių. Aš matau, kad tu juos panaudojai gyvojo Dievo šventyklos statybai. Po to aš girdėjau apie tave ir tavo šalį daugelį dalykų. Ir man teko pačiai atvykti čia, kad įsitikinčiau, jog visa tai – tiesa.

Aš atvykau ir susitikau su tavimi ir tavo tauta, ir aš galiu pasakyti, kad viskas, ką girdėjau anksčiau, pasirodė tiesa. Aš šlovinu tavo Dievą, kuris pasodino tave į sostą. Matyt, Jis iš tiesų myli Izraelį, jeigu tau davė tiek daug išminties karalystės valdymui. Aš turiu daugiau sužinoti apie Jį. Aš su savimi atsivežiau keturias tonas aukso, didelį kiekį prieskonių ir brangakmenių. Prašau, priimk šią kuklią dovaną nuo mano karalystės.

Karalius Saliamonas su dėkingumu priėmė dovanas ir padėkojo jai.

Kai kitą rytą Šebos karalienė paliko rūmus, ji prisiminė viską, ką matė ir girdėjo šiomis dienomis. Visi žodžiai sutapo su darbais.

Sabata

Namuose papasakokite apie tai, kaip ir kam jūs padėjote šią savaitę.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Žodžiai ir darbai!“

Pagalvokite apie savo gyvenimo metą, kai jūsų žodžiai neatitiko jūsų darbų.

Prašykite Dievą išminties, kuri leistų jums pasikeisti. Įsiklausykite į Jo atsakymą.

Savo sąsiuvinyje užrašykite tris darbus, kuriuos jūs galite atlikti, kad pasiektumėte savo tikslą.

Pirmadienis

Perskaitykite 1 Kar 10, 1–5.

Pagalvokite ir pasakykite dvi – tris priežastis, kodėl Šebos karalienė galėjo norėti pasimatyti su Saliamonu. Kas ją jaudino? Kodėl?

Prašykite Dievo, kad jums didesnę išpūdį darytų garbingas žmonių elgesys, o ne tai, ką jie turi.

Antradienis

Perskaitykite 1 Kar 10, 6 – 9, apmąstydami, kas parašyta.

Sugalvokite tris sunkius klausimus, kuriuos jūs norėtumėte užduoti žmogui, kurį jūs laikote išmintingu.

Paskambinkite, parašykite ar susitarkite susitikti su tokiu žmogumi.

Pagalvokite, ar jumyse įvyko pasikeitimas į gerą pusę, ar jūsų žodžiai vis dar neatitinka darbų?

Trečiadienis

Perskaitykite 1 Kar 10, 10 – 12.

Paskaičiuokite šiuolaikiniais pinigais aukso, kurį Šebos karalienė atvežė Saliamonui, vertę.

Pagalvokite, kas žmogų daro iš tiesų laimingą?

Prašykite Dievo, kad jus padarytų dosniais, kad jūs galėtumėte vertai naudoti Jo palaiminimus.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 1 Kar 10, 10 – 13.

Palyginkite 1 Kar 10, 13 su Ps 37, 4 ir Ef 3, 20.

Pagalvokite, jeigu karalius Saliamonas Šebos karalienei davė „viską, ko tik ji norėjo ir ko prašė“, ar nereiškia tai, kad mes to paties galime tikėtis ir iš Dievo? Kaip jūs manote, ar Jis laukia iš mūsų ko nors atgal?

Prašykite Dievą, kad Jis dovanotų jums troškimą daryti kitiems tiek pat daug gero, kiek Jis daro mums.

Penktadienis

Peržiūrėkite savo sąsiuvinį ir pažymėkite tas savo charakterio sritis, kur jūs norėtumėte pasikeisti. Ar pastebite kokį nors progresą?

Prisimindami savo tikslus, raskite tris būdus, kaip teigiamai paveikti savo draugus.

Dėkokite Dievui už galimybę būti pilnaverčiu Jo liudytoju.

Savo šeimos pamaldų metu pasiimkite žemėlapij ir suraskite jame Šebos karalienės šalį (Pietų Arabija). Paskaičiuokite atstumą ir keliavimo laiką tarp Pietų Arabijos ir Jeruzalės, jeigu Saliamono laikais keliautojai nueidavo 48 km per dieną.

5 pamoka

MOŠĖ AUGINA DERLIŲ

Įsimintina eilutė: „Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, yra dvasia ir gyvenimas“ (Jn 6, 63).

Tyrinėjimo tekstai: Mt 13, 1–9; 18–23.

Pagrindinė mintis: Dievo malonė yra tai, kad Dievas dosniai suteikia mums Savo Žodžio dovaną.

Ar dirbote jūs kada nors žemę arba dirbote ūkyje? Kai kuriose pasaulio vietose žmonės beveik visus produktus perka parduotuvėse. Galbūt, jei Kristus gyventų šiandien tokioje vietoje, Jis papasakotų palyginimą apie produktų skyrių, nes Jo palyginimai visada kalba apie žmonėms gerai žinomus dalykus. Jis norėjo, kad žmonės, pamatę juos, prisimintų Jo duotas jiems pamokas.

Mošė perkėlė sunkų maišą su grūdais nuo dešinio peties ant kairiojo. Šiandien jis atsikėlė kartu su tėvu labai anksti, kad pradėtų sėją. Jis savo metus skaičiavo nuo sėjos iki sėjos. Tai buvo jo keturioliktoji sėja nuo to

laiko, kai jis išmoko vaikščioti. Galų gale jis nusprendė, kad jam geriau būtų gyventi mieste, kur jo pusbroliai nesirūpino, kad pavasarį teks arti ir sėti.

– Moše, laikas pietauti, – pakvietė jį tėvas. Mošė pasišokinėdamas nuskuodė į pavėsį tolimame lauko pakraštyje ir be jėgų krito ant žemės. Jo tėvas jau ištraukė maistą iš krepšio.

– Tikiuosi, čia pakankamai maisto, kad numalšinus jaunuolio alkį, – šypsodamasis pasakė tėvas. – Aš girdėjau, kaip naujasis Rabi papasakojo istoriją apie sėjimą.

– Tas, kurį vadina Jėzumi? – perklausė Mošė. – Kodėl Jis prakalbo apie sėjimą?

– Kodėl? Koks čia klausimas? – paklausė tėvas, traukydamas pečiais. – Aš niekada tau neleisčiau gyventi mieste su mano broliu.

– Na gerai, bet kas panorės apie tai klausytis? – sumurmėjo Mošė.

– Kai kuriems žmonėms iš tiesų patinka žemdirbystė, – pasakė tėvas. – Aš juk sakiau, kad prie ežero, kai Rabi iš valties su jais kalbėjo, ūkininkai kaip tik sėjo.

– Jis kalbėjo iš valties? – perklausė Mošė.

– Taip. Tai buvo nuostabi idėja. Žmonės būriavosi aplink Mokytoją, bandydami Jį išgirsti. Jie vos Jo neįstūmė į ežerą. Tada Jis įlipo į valtį. Visi pagalvojo: „Štai ir viskas! Jis mus palieka!“ Bet vietoj to Jis nuplaukė nuo kranto, nuleido inkarą į seklumą ir pradėjo mokytis.

Kai Mošės tėvas tai prisiminė, jo akys sublizgo.

– Ir tada Mokytojas parodė į ūkininkus ir pasakė mums, kad mes pažiūrėtume į juos. Visi atsisuko, kad pamatytų žemdirbius. Rabi parodė į virš jų iškilusį kalvos šlaitą.

Mošė atsiduso.

– Ką? Tu nenori klausytis? – suraukęs antakius paklausė tėvas. – Na gerai, aš nepasakosiu.

Mošė bandė sulaikyti jam iš krūtinės besiveržiantį juoką. Jis žinojo, kad neįmanoma sustabdyti tėvo, jei jis pradeda ką nors pasakoti.

– Tęsk, tėti, – pasakė jis. – Aš klausau.

– Rabi kalbėjo apie sėjimą, Moše. Tai tas pats dalykas, kurį mes atliekame dabar. Jeigu sėjėjas ištiesia ranką į dirvą, tu visada gali pamatyti, kaip jis barsto sėklas.

Mošė krepšyje susirado dar vieną sumuštinį.

– Rabi pasakė, kad kai žemdirbys beria grūdus, dalis jų krenta prie kelio, juos sumindo žmonės ar sulesa paukščiai. Kai kurie grūdai patenka tarp akmenų, ir kai jie sudygsta, augalai nuyvysta, nes jiems trūksta drėgmės.

– Tai kalba apie tai, kiek daug Mokytojas žino apie žemės ūkį, – pastebėjo Mošė. – Nė vienas žemdirbys taip nesės augalų.

– Ne. Paklausk, – Mošės tėvas mostelėjo ranka. – Rabi sakė, kad vieni grūdai pateks tarp erškėčių, kurie užaugs ir užgoš augalus. O kiti pateks į gerą dirvą. Jie subręs ir duos derlių, šimtus kartų viršijantį tai, kas buvo pasėta.

– Nesuprantu, – pasakė Mošė.

– Ir aš taip pat, – prisipažino tėvas. – Ypač, kai Rabi užbaigė Savo pasakojimą žodžiais: „Kas turi ausis, teklauso“, – lyg Jo žinia būtų tokia paprasta ir labai aiški.

Mošė pažiūrėjo į savo tėvą. Jo akys vis dar žibėjo.

– Aš daug galvojau apie šį pasakojimą, – tęsė tėvas. – Ir aš nemanau, kad Rabi iš tiesų kalbėjo apie žemdirbystę.

– Taip?

– Aš manau, kad Jis kalbėjo apie Dievą.

– Tu ką, manai, kad Dievas – Žemdirbys?

Mošės tėvas atidžiai pažvelgė savo sūnui į akis:

– Taip, Moše, aš manau, kad Jis – Žemdirbys.

Ir Mošė kartu su tėvu pažiūrėjo į jų laukiantį suartą lauką.

Sabata

Su savo tėvais pakalbėkite apie žemdirbio darbą jūsų vietovėje. Kokios šio darbo ypatybės? Ar teko jums auginti derlių? Pasidalykite savo darbo įspūdžiais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Mošė augina derlių“.

Kokiu būdu Dievas augina Savo Žodį jūsų širdyje?

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis duoda viską, ko jums reikia jūsų augimui Jame.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Pirmadienis

Surinkite augalų sėklas (kurie auga jūsų krašte). Paimkite nedidelį gabalėlį medvilninio audinio ir lėkštę, pripildytą žemės.

Ant audinio užberkite žemės ir keletą sėklų, o po to visa tai padėkite ant lėkštes su vandeniu. Sėklas išlaikykite drėgnoje terpėje iki penktadienio, vis papildydami vandens ir neleisdami joms išdžiūti.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis davė jums Savo Žodį.

Antradienis

Perskaitykite Mt 13, 3–9.

Pagalvokite, kaip dažnai sėjėjas sėja sėklas ten, kur nėra sąlygų augti?
Kodėl vis dėlto sėjėjas tai daro?

Prisiminkite: Dievo malonė pasireiškia tuo, kad Dievas dosniai duoda mums Savo Žodžio dovaną.

Dėkokite Dievui už Jo dosnumą, su kuriuo Jis „išbarsto“ Savo Žodį visur, nepaisant to, kaip žmonės priima.

Trečiadienis

Perskaitykite Lk 8, 1.

Nustatykite, ką skelbė Jėzus, keliaudamas iš vietos į vietą?

Pagalvokite, kaip gali palyginimas apie sėjėją būti Dievo karalystės gerąja žinia žmonėms, kurie klausėsi Jėzaus? Jums?

Dėkokite Dievui už Gerąją žinią, kurią Jis jums dovanojo.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Lk 8, 5 – 8.

Palyginkite vieną ir tą patį palyginimą Luko evangelijoje ir Mato evangelijoje. Matas, būdamas vienas iš dvylikos Jėzaus mokinių, tikriausia asmeniškai girdėjo šį palyginimą iš Jėzaus. Lukas, kuris niekada nesusitiko su Jėzumi, išgirdo šią istoriją iš dar kažko. Kaip jūs manote, ką galvojo Lukas apie šį palyginimą?

Pagalvokite, kas atlieka visą darbą palyginime apie sėjėją? Koks darbas numatytas sėkloms?

Melskitės, kad Dievas padėtų jums augti.

Penktadienis

Patikrinkite jūsų sėklas. Ar yra dygimo ženklai? Atsargiai praplėškite vieną grūdą, kad galėtumėte matyti, kaip prasideda augalo augimas.

Pagalvokite, ką simbolizuoja šis grūdas?

Prisiminkite: viskas, ko reikia augimui, jau yra grūde.

Pagalvokite, kuo šis grūdas panašus į Dievo Žodį jumoje?

Dėkokite Dievui už tai, kad Jo Žodis turi savyje viską, ko reikia, kad augtų jumoje.

6 pamoka

KARALYSTĖS METAS

Įsimintina eilutė: „Esu tikras, kad Tas, kuris jumyse pradėjo šį gerą darbą, jį ir užbaigs iki Kristaus Jėzaus dienos“ (Fil 1, 6).

Tyrinėjimo tekstai: Mt 13, 31–33.

Pagrindinė mintis: Dievo meilė auga mumyse tol, kol nepripildo viso mūsų gyvenimo.

Ar siuntė jus tėvai ten, kur jūs nenorėjote eiti? Ar vertė daryti jus tai, ko jūs nenorėjote? Koks buvo rezultatas?

Skverbdamasis per triukšmingą minią, sekančią Jėzumi, Menachemas netikėtai išgirdo pažįstamą balsą.

– Menachemai, palauk! – atsisukęs Menachemas pamatė Jasoną, savo kaimyną, besibraunantį pas jį pro minią žmonių.

– Aš nežinojau, kad tu atėjai, – tarė Menachemas.

– Jie mane privertė, – ir Jasonas patraukė pečiais. – O kaip tu atsidūrei čia?

– Aš nusprendžiau ateiti ir pažiūrėti, apie ką čia visi kalba, – pasakė Menachemas.

Apžiūrėję minią, jie pamatė Jasono tėvus ir pamojavo rankomis. Pagaliau Menachemas ir Jasonas rado patogią vietą. Kai tik jie atsisėdo ant žolės, Žmogus prieš juos iškėlė į dangų rankas. Minia nutilo.

– Tai Jis? – pašnibždomis paklausė Menachemas Jasono. – Aš ne tokio tikėjausi.

– Ką tu nori pasakyti? – perklausė Jasonas.

– Nežinau, – abejodamas ištarė Menachemas. – Aš maniau, kad Jis kitaip atrodo.

– Taip? – tarė Jasonas. – Tu manei, kad Jis panašus į karių?

– Arba į karalių, – prisipažino Menachemas.

– Kai kurie iš jūsų nori žinoti apie Dievo karalystę. Aš jums papasakosiu, į ką ji panaši, – ištarė Jėzus. – Pažiūrėkite į garstyčios augalą.

Menachemas pažiūrėjo ten, kur parodė Jėzus.

– Na ir kas jame tokio ypatingo? – sušnibždėjo jis.

– Tai – paprasčiausias augalas, – sutiko Jasonas. Garstyčios augalai dažnai buvo sutinkami Jeruzalėje. Jie išaugdavo iki šešių pėdų aukščio. Ant jų būriais nutūpdavo paukščiai, lesdavo mažyčius grūdelius ir ilsėdavosi

šakų pavėsyje. Ankstyvą pavasarį Menachemas ir Jasonas mėgdavo kramtyti jo žalius daigelius.

– Jūs visi žinote, kad garstyčios sėkla tokia maža, jog ją vos galima įžiūrėti, – tęsė Jėzus.

– Nedaug didesnė už smeigtuko galvutę, – sumurmėjo Menachemas, išraudamas žolės stiebelį ir mesdamas jį į Jasoną. Netrukus jie abu pradėjo mėtytis žole. Prieš juos sėdėjęs žmogus atsisuko ir susiraukė. Menachemas ir Jasonas šypsodamiesi pažiūrėjo vienas į kitą.

– Bet kas vyksta, kai sėkla jau pasėta žemėje? – tęsė Jėzus. – Pirmiausia jos jauni daigai išlenda iš dirvos. Kai stiebas išauga aukštesnis ir pradeda šakotis, ant augalo pradeda formotis lapai ir sėklos. Ir pasirodo, kad garstyčios augalas – pats didžiausias visame sode.

Minia sutikdama kažką murmėjo.

– Dievo karalystė taip pat panaši į raugą, kurį moterys deda į duoną, – tęsė Jėzus.

Menachemas ir Jasonas susižvalgė.

– Kai moteris kepa duoną, ji įdeda mažą kiekį raugo į didelį kiekį miltų. Bet raugas įsiskverbia į visą tešlą. Ji nelieka maža salele tešloje. Ir kai raugas įsiskverbia į visą tešlą, duona pradeda kilti.

Menachemas pagalvojo, kad daug kartų jis matė, kaip jo mama kepa duoną, kuri pakyla visada vienu metu, bet ne mažomis dalelėmis.

Sėdėdamas tiesiai ir žiūrėdamas į žmogų, kuris niūriai žvilgčiojo į juos, Menachemas sušnibždėjo Jasonui:

– Kokį ryšį su Karalyste turi garstyčios ir duona?

– Nežinau, – atsakydamas sušnibždėjo Jasonas. – Paklauskime mano tėvo.

Kai baigiantis dieni Menachemas ir Jasonas su šeima grįžo namo, Menachemas negalėjo sulaukti, kad paklaustų:

– Ar jūs supratote ką nors iš to, ką Jėzus kalbėjo apie garstyčios grūdą ir raugą? – išpylė jis.

– O kaip tu manai, ką Jis turėjo galvoje? – atsakydamas paklausė Jasono tėvas.

– Aš neįsitikinęs, – atsakė Menachemas. – Bet aš manau, kad Jis, tikriausia, kalbėjo apie mus.

– Atrodo, kad tu teisus, – sutiko Jasono tėvas. – Kaip Dievo išrinkta tauta, aš manau, mes galime būti verti Jo karalystės. O kaip tu manai, Jasonai?

– Aš nežinau, – pakėlęs antakius atsakė Jasonas. – Aš manau, kad tai bus kita, ypatinga Karalystė. Tokia, kuri galėtų lenktyniauti su Roma.

Menachemas jį pertraukė:

– Galbūt ir taip. Garstyčios grūdas gali reikšti mūsų tautą: mažą ir bejėgę. Bet tu žinai, kad vieną nuostabią dieną ji taps didesnė.

– Todėl, kad taip pasakė pranašai, – šypsodamasis patvirtino Jasonas. – Bet ką reiškia raugas?

– Manau, kad aš supratau šią vietą, – atsakė Menachemas. – Tu juk matei, kaip tavo mama ruošia duoną? Raugas pripildo visą tešlą, bet nesusikaupia vienoje jos dalyje.

– O kaip mielės patenka į duoną? – paklausė Jasono mama, kuri tyliai klausėsi jų pokalbio.

– Tu jas ten įdedi! – atsakė Jasonas. – Argi ne taip?

Visi pradėjo juoktis.

Menachemas vėl sustojo.

– O žemdirbys į žemę deda garstyčios grūdą. Taigi, naujos Karalystės pradžia, galbūt, jau čia, – lėtai pasakė jis.

– Taip gali būti, – pastebėjo Jasono tėvas.

– Bet ar tai reiškia, kad mums nereikia kovoti? – pasakė Jasonas.

– Kiek aš supratau, Dievas padarys viską už mus, – atsiliepė jo mama. – Nuo pradžių iki galo.

Jasonas padėjo ranką motinai ant peties.

– Tu žinai, kaip iškepti garstyčių duoną?

Sabata

Su tėvais pasidalykite praeitos pamokos įspūdžiais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Karalystės metas“.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis pradėjo jumyse nuostabų keičiantį darbą.

Pirmadienis

Perskaitykite Mt 13, 31.

Šį tekstą palyginkite su tekstu iš Lk 17, 6.

Pagalvokite, ar reikia mums tikėjimo tuo, ką Dievas įdeda, „užaugina“ mumyse? Kodėl taip arba kodėl ne?

Pažiūrėkite į augalų sėklas, kurias jūs sudaiginote praeitą savaitę. Kurios iš jų auga geriau?

Melskitės, kad Dievas duotų jums tikėjimą kaip garstyčios grūdą, kurį Jis pasiūlė jums kaip pavyzdį.

Antradienis

Perskaitykite Mt 13, 32.

Raskite informaciją apie garstyčios grūdus ir užsirašykite pastabas savo sąsiuvinyje.

Pagalvokite, kaip mums užaugti taip, kad taptume „tvirtais augalais“?

Suraskite, ką simbolizuoja paukščiai, kurie atskrenda ir nutupia ant šakų?
Žr. Dan 7, 21.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis duoda jums viską, kad jūs galėtumėte Jame augti.

Trečiadienis

Perskaitykite Mt 13, 33.

Pagalvokite, ką šioje eilutėje simbolizuoja raugas, miltai ir moteris?

Paprašykite suaugusių, kad duotų jums truputį mielių. Pauostykite, paragaukite jas ir palieskite.

Raskite kepimo receptus arba paklauskite kieno nors, kaip veikia raugas.

Prašykite Dievą į jūsų gyvenimą įnešti dangiško raugo, kad jūs galėtumėte augti Jo meilėje.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Mt 13, 35.

Sugalvokite ir užrašykite savo palyginimą apie Dievo darbą jumyse.

Išrinkite kepimo receptą, kuriame jūs galite panaudoti mieles. Visą paruoškite duonos kepimui. Užrašykite viską, ko jums reikės.

Dėkokite Dievui už Jo palyginimus, kuriuose Jis atskleidžia jums Savo karalystės prasmę.

Penktadienis

Pakartokite įsimintiną eilutę.

Iškepkite duoną ir patiekite ją vakarienei.

Su visa šeima perskaitykite ir aptarkite palyginimą apie raugą.

Visi kartu melskitės, prašykite Dievo atlikti jumyse Jo darbą.

7 pamoka

ŽMOGUS AKMENINE ŠIRDIMI

Įsimintina eilutė: „Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems, jei vienas prieš kitą turite skundą. Kaip Viešpats jums atleido, taip ir jūs atleiskite“ (Kol 3, 13).

Tyrinėjimo tekstai: Mt 18, 21–35.

Pagrindinė mintis: Dievo atleidimui nėra ribų.

Mokiniai uždavė Jėzui klausimą apie atleidimą. Jis jiems atsakė, papasakodamas tokį palyginimą. Kai jūs jį perskaitysite, pagalvokite, į kokio herojaus vietą jūs galėtumėte pastatyti save.

– Jūsų didenybe, mes galime išklausti kitą bylą, – paskelbė teismo tarnautojas.

– Pradėkite, – pasakė karalius.

Į teismo salę įvedė grandinėmis sukaustytą drebantį žmogų.

– Perskaitykite šio teismo kaltinimą, – įsakė karalius.

Jis kaltinamas tuo, kad išėikvojo keletą milijonų litų iš izdo, jūsų didenybe, – perskaitė teismo tarnautojas.

– Ar gali teisiamašis kuo nors pasiteisinti? – paklausė karalius.

– Jūsų didenybe, aš padariau klaidą, – sušuko kalinys, puldamas karaliui po kojų. Jis žinojo, kad jo šeimą gali išsiųsti atidirbti jo skolą. – Prašau, atleiskite man, – meldė jis. – Aš gražinsiu iki paskutinio cento. Mano šeima neturi mokėti už mano padarytas klaidas.

Žiūrėdamas į šį žmogų, karalius pagalvojo: „Egzistuoja įstatymas, pagal kurį aš galiu atimti visą jo nuosavybę ir išsiųsti jo šeimą atidirbti skolą. Bet šis žmogus teišus. Neteisinga bus versti kitus žmones atmokėti jo skolas“.

Karalius priėjo prie teismo tarnautojo.

– Dabar tu gali atsistoti, – pasakė teismo tarnautojas teisiamašiam.

Žmogus pakėlė galvą ir sunkiai atsistėjo ant kojų, bandydamas išlyginti savo drabužius.

– Aš priemiau sprendimą, – galiausiai paskelbė karalius. – Tu gali eiti ir toliau dirbti. Teismo vykdytojau, paleiskite jį.

Kai kaliniui nuėmė grandines, šis žmogus keletą kartų nusilenkė karaliui.

– Dėkoju jums, jūsų didenybe. Jūs nepasigailėsite dėl savo sprendimo. Aš jums tai pažadu.

Jis toliau lankstėsi ir dėkojo, atbulomis eidamas link išėjimo iš salės.

Teismo vykdytojas palingavo galvą.

Bet kai tik kalinys išėjo iš rūmų, jo elgesys pasikeitė. Jis patrynė rankas ir pašaipiai nusišypsojo. Dabar jo bylos klausymas buvo praėjęs, o jis turėjo kažkokių svarbių reikalų turgaus aikštėje.

Kadangi jo byla ši rytą svarstė paskutinę, karalius paleido teismo tarnautojus ir pats paliko sosto salę. Teismo vykdytojas ir kiti tarnautojai nusprendė nueiti į turgų. Prajudami pro miesto vartus, jie išgirdo baisų triukšmą. Skubėdamas pažiūrėti, kas atsitiko, teismo vykdytojas pamatė žmogų, kuris ką tik teisme prašė atleidimo ir raudėjo, o prieš jį pačiame purve ant kelių klūpojo kitas žmogus.

– Aš gi tau sakiau, kad savo pinigų noriu gauti šiandien, – šaukė pasigailėtas vagis. – Tu žinotai, kad šiandien – paskutinis terminas.

– Prašau, suteikite man dar vieną šansą, – maldavo jo skolininkas. – Man reikia dar truputį laiko, kad uždirbčiau pinigų. Aš atiduosiu jums viską, ką pasiskolinau, aš pažadu. Prašau, būkite man gailestingas!

– Aš nesiruošiu laukti, – šaukė buvęs teisiamasis. – Aš nuvesiu tave pas valdžią.

Staigiai pakėlęs nusikaltusįjį, jis pastūmė savo skolininką prie netoliese stovinčių kareivių. Jie nuvilko skolininką į kalėjimą.

O tarnas, kuriam buvo atleista, grįžo prie savo reikalų, lyg nieko nebūtų atsitikę.

Teismo vykdytojas išsižiojęs stebėjo šią sceną.

„Nė valanda nepraėjo po to, kai karalius pasigailėjo šio žmogaus! – galvojo jis. – Tai štai kaip jis atsako į karaliaus gerumą“.

– Ar tu matei tą patį, ką ir aš? – paklausė kitas tarnautojas, prijudamas prie teismo vykdytojo.

– Taip! Šiam žmogui, pasigailėtam mūsų karaliaus, nėra ką veikti gatvėje, – sugniauždamas kumščius pasakė teismo vykdytojas. Jis greitai nujojo, o po keletos minučių grįžo su karaliaus sargybos būriu.

– Sargybiniai, veskite jį pas karalių, – įsakė teismo vykdytojas, nurodydamas į anksčiau pasigailėtą žmogų. Keturi sargybiniai sugavo jį ir nuvedė per pilną žmonių turgaus aikštę. Bėgikas nubėgo į priekį, kad viską praneštų karaliui.

Sargybiniai įėjo į sosto salę, lydėdami anksčiau paleistą vagį ir numetė jį prie karaliaus kojų. Iš paskos atvyko teismo vykdytojas ir kiti tarnautojai. Pasigailėtas vagis dengė veidą rankomis, bijodamas pakelti akis.

– Kelkis, – įsakė karalius. – Ar tiesa, kad tu liepei įmesti į kalėjimą savo tarną, kuris tau įsiskolino?

Žmogus pašoko vietoje.

– Taip, jūsų didenybe, – sumurmėjo jis, nuleidęs akis. – Ir aš tai padariau tik todėl...

– Pažiūrėk į mane! – rūsčiai ištarė karalius. Vagis pakėlė galvą. Karalius žiūrėjo jam tiesiai į akis. – Aš kažko nesuprantu, – pasakė jis.

– Aš tau atleidau didžiulę skolą. O tu negalėjai atleisti kitam, kuris tau mažai skolingas. Tu turėjai parodyti tokį pat gailėstingumą. Dabar tu būsi uždarytas į kalėjimą ir sėdėsi ten tol, kol nesumokėsi man visko iki paskutinio denaro! Sargybiniai, suimkite jį!

Sabata

Su tėvais pakalbėkite apie gailėstingumo rodymą kitiems žmonėms. Ar susidūrėte su tuo savo gyvenime? Ar parodė gailėstingumą jums? Kaip jūs tada jautėtės?

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Žmogus akmenine širdimi“.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis visada pasiruošęs jums atleisti.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Pirmadienis

Perskaitykite Mt 18, 21–22.

Padauginkite 70 iš 7. Kaip dažnai mums reikės kažkam atleisti, jeigu naudosisime šią formulę?

Pradėdami šia diena, į savo sąsiuvinį užrašykite visus atvejus, kada jums reikėjo prašyti atleidimo (Dievo, savo šeimos, savo draugų).

Dėkokite Dievui už tai, kad atleidimui nėra ribų.

Antradienis

Perskaitykite Mt 18, 23–27.

Pagalvokite, ar jums kas nors atleido neatlygintinai? Ar jūs taip kažkam atleidote? Kaip galiausiai pasikeitė jūsų gyvenimas?

Nupieškite simbolį, kuris, jūsų nuomone, atspindi atleidimą.

Paprašykite savo tėvų ar senelių papasakoti jums atleidimo istoriją, kurią patyrė jie savo gyvenime.

Melskitės, kad Dievas jums padėtų tapti atleidžiančiu krikščioniu.

Trečiadienis

Perskaitykite Mt 18, 28–30.

Toliau užrašinėkite atvejus, kada jūs atleidote ir jums atleido.

Pagalvokite apie tą metą, kai jūs elgėtės panašiai kaip neatleidžiantis tarnas. Kaip kitaip jūs galėjote pasielgti?

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis neprisimena atleistų nuodėmių.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Mt 18, 31–35.

Pagalvokite, koks pasakojimo personažas labiausiai panašus į jus? Kuo būtent?

Paašškinkite, ką reiškia posakis „atleisti iš visos širdies“? Užrašykite tai savo sąsiuvinyje.

Ką naujo jūs sužinojote apie tai, kaip atleisti ir gauti atleidimą?

Prašykite Dievo suteikti jums jėgų atleisti iš visos širdies.

Penktadienis

Ar jūsų sąrašė prisideda nauji punktai? Kaip jūs manote, ar Jėzus tiesiogine prasme patarė mums skaičiuoti, kiek kartų mes kažkam atleidžiame? Kodėl taip arba kodėl ne?

Perskaitykite Ez 33, 16 ir Mch 7, 19. Pagalvokite apie kažką, kam jums reikia atleisti.

Su visa šeima melskitės už tai ir atleiskite vienas kitam. Pagalvokite, kaip jums visiems kartu pritaikyti žodžius Mch 7, 19.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis visada iš atminties ištrina mūsų nuodėmes.

8 pamoka

PRISIKĖLUSYSIS LAUŽO DUONĄ

Įsimintina eilutė: „Jo dieviška galybė padovanojo mums visa, kas praverčia gyvenimui ir maldingumui“ (2 Pt 1, 3).

Tyrinėjimo tekstai: Lk 24, 13–35.

Pagrindinė mintis: Dievas suteikia viską, ko tik reikia Jėzaus – mūsų Gelbėtojo, pažinimui.

Ar prašė jūsų kam nors papasakoti savo patyrimus, kad kiti galėtų apie tai parašyti? Kai Lukas rašė savo evangeliją, jis apklausė daug žmonių. Ši istorija – pokalbio, kuris galėjo įvykti tarp Luko ir vieno iš mokinių, sutikusių Jėzų kelyje į Emausą, atkūrimas.

– Papasakok man apie tą dieną, kai prisikėlė Jėzus, – paprašė Lukas.

– Šios dienos aš niekada nepamiršiu, – atsakė mokinys, linguodamas galvą. – Mes buvome aukštutiniame kambaryje. Mes būkštavome, kad kunigai gali mus suimti, nes mes – Jo mokiniai. Kai užsibaigė Velykos, mums reikėjo grįžti į namus. Bet prieš paliekant Jeruzalę, mes susitikome su kai kuriais Jėzaus pasekėjais. Jie jau girdėjo, kad Jo kūno nėra kape. O keletas moterų tvirtino, kad matė Jį.

– O tu ne? – paklausė Lukas.

– Aš nežinojau, ką ir galvoti, – atsakė mokinys. – Mes su Kleopu buvome per daug išvargę, kad aiškintumės gandus. Buvo vėlu ir mes tiesiog norėjome patekti į namus.

– Kaip toli jūs gyvenote nuo Jeruzalės? – paklausė Lukas.

– Septynios mylios, bet tą dieną atrodė, kad mums reikės eiti iki paties žemės krašto. Kelyje mes sutikome keletą žmonių. Mes buvome per daug susikrimtę, kad juos pasveikintume praeidami pro šalį. Mes buvome pasinėrę į savo mintis. Mes paprasčiausiai negalėjome suprasti to, kas įvyko. Mes bandėme padrąsinti vienas kitą, bet nė vienam iš mūsų tai nesisekė.

– Mes nuėjome ne tiek daug, kai pamatėme vieną Žmogų, – tęsė mokinys. – Niekas iš mūsų nekreipė į Jį ypatingo dėmesio. Manau, kad mes buvome per daug pasinėrę į savo skausmą. Jis paprasčiausiai norėjo žinoti, kodėl mes tokie nuliūdę.

Kleopas Jo paklausė, ar ne ateivis Jis šiose vietose. Buvo neįtikėtina, kad Jis nežinojo, kas įvyko Jeruzalėje. Praktiškai visas miestas nekalbėjo nieko kito nuo pat penktadienio. Ir mes Jam papasakojome apie tai, kas mus jaudino.

– Tu prisimeni, ką Jam pasakei? – paklausė Lukas.

– Aš pasakiau, kad nesu įsitikinęs tuo, kodėl mirė Jėzus, – prisiminė mokinys. – Ir aš tikėjau, kad Jėzus – pranašas, Dievo atsiųstas, kad išgelbėtų Izraelį. Aš pats buvau nustebęs, kad tiek daug pasakojau tam Nepažįstamajam, bet Juo, atrodė, buvo galima pasitikėti.

– Ar tu Jam papasakojai, ką kalbėjo moterys? – paklausė Lukas.

– Taip, ir apie tai, kad mes dabar nežinome, kuo ir tikėti. Jeigu Jis gyvas, tai kur Jis? Bet tai atrodė neįmanoma. Bet vietoj to Jis pasakė, kad iš tiesų nėra jokių priežasčių taip jaustis ir galvoti. Jis kalbėjo apie tai, kaip Mesijas

turėjo kentėti, kad mes galėtume pamatyti Jo tikrąją šlovę. Jis taip pat mums priminė, ką apie Mesiją kalbėjo pranašai. Tai buvo keista. Šio žmogaus balsas buvo taip panašus į Jėzaus balsą, kad aš Jo paklausiau, kas Jis.

Kai mes pagaliau atėjome prie mano namo, Nepažįstamasis ruošėsi tęsti Savo kelionę. Aš Jį sustabdžiau ir pakviečiau įeiti ir pabūti su mumis. Kadangi jau buvo vėlu, aš paruošiau vakarienei truputį maisto. Nepažįstamasis užėmė mano vietą stalo gale. Aš pagalvojau, kad tai keista, bet nieko nesakiau. Vietoj to aš pasiūliau Jam palaiminti duoną. Ir kai Jis uždėjo rankas ant duonos, man per kūną perbėgo šiurpulys. Jis darė tai lygiai taip pat, kaip tai darė Jėzus!

Įsižiūrėjęs, aš pamačiau ant Jo rankų vinių žymes, ir tada aš supratau, kodėl Jo balsas buvo taip panašus į Jėzaus balsą. Tai buvo Jėzus!

– Ir ką jūs darėte po to? – paklausė Lukas.

– Mes nulenkėme kelius, kad Jį pagarbintume, bet, kai mes pakėlėme galvas, Jis dingo. Mes buvome per daug susijaudinę, kad galėtume miegoti. Ir tada mes nusprendėme vėl grįžti į Jeruzalę ir kitiems papasakoti tai, ką mes matėme. Nepaisant to, kad jau sutemo, mes bėgte bėgome tuo keliu, kuriuo ką tik atėjome. Mes slidinėjome ir klupinėjome ant akmenų, bet tai mūsų nejaudino. Niekas neturėjo reikšmės. Jėzus buvo gyvas, ir mes Jį matėme! Mes turėjome visiems apie tai papasakoti!

Kai mes grįžome į Jeruzalę, mokiniai, pasirodo, taip pat matė Jėzų! Ir nuo tos dienos mes žinojome, kad Jis su mumis!

Sabata

Su tėvais pasidalykite praeitos pamokos įspūdžiais.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Prisikėlusysis laužo duoną“.

Pradėkite mokytiis įsimintiną eilutę, po to perrašykite ją savo žodžiais.

Dėkokite Dievui už tai, ką jūs sužinojote apie Jį sabatoje.

Pirmadienis

Perskaitykite Lk 24, 13–16.

Savo sąsiuvinyje aprašykite žodžiais arba iliustracijomis, kaip galėjo jaustis šie du mokiniai, eidami namo keliu į Emausą.

Kaip jūs manote, kodėl Jėzus neleido jiems suprasti, kad grįžo?

Melskitės, kad jūs galėtumėte kitus žmones taip gerbti, kaip gerbiate Jėzų.

Antradienis

Perskaitykite Lk 24, 17–24.

Ar jūs kas nors klausė: „Kas atsitiko?“, kai buvo aišku, kad šis žmogus jau žino, kas įvyko. Kaip jūs manote, kodėl Jėzus neleido suprasti, kad Jis kažką žino?

Kas dar iš Biblijos herojų apsimetė, jog nežino atsakymo? Žr. Pr 3, 9; 4, 9; 16, 7–8; 18, 1–9; 1Kar 19, 1–9.

Melskitės, kad Dievas duotų jums troškimą su kitais dalytis savo žiniomis apie Jėzų.

Trečiadienis

Perskaitykite Lk 24, 25–27.

Ar jūs kada nors pamiršote, ką jums sakė jūsų tėvai ar mokytojai? Kaip jūs manote, kaip jie jautėsi sužinoję, kad jūs tai pamiršote? Ar jūs nemanote, kad Jėzus jautė lygiai tą patį? Kaip jūs jaustumėtės?

Sukurkite akrostichą su žodžiais Šventoji Dvasia.

Melskitės, kad Šventoji Dvasia padėtų jums prisiminti tai, ko mokė Jėzus.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Lk 24, 28–32.

Pagalvokite, kodėl Jėzus apsimetė, kad Jis eina toliau? Kaip jūs manote, kodėl mokiniai siekė, kad Jis pasiliktu? Kas jiems padėjo Jį pažinti?

Kokiais būdais jūs galėtumėte išplėsti savo draugų ratą?

Prašykite Dievo duoti jums galimybę parodyti Jo meilę ir gerumą kitiems žmonėms.

Penktadienis

Perskaitykite Lk 24, 33–35.

Koks buvo mokinių atsakas, kai jie sužinojo, kad tai – Jėzus?

Kai jūs girdite iš tiesų gerą žinią, su kuo jūs norėtumėte pirmiausiai ja pasidalyti?

Užrašykite žmonių vardus, su kuriais jūs galėtumėte pasidalyti mintimis iš šią savaitę tyrinėtus pamokos.

Melskitės, kad Dievas padėtų jums pasidalyti su kitais gerosios žinios apie Jo meilę džiaugsmu.

9 pamoka

NAMAI MANO BAŽNYČIOJE

Įsimintina eilutė: „Tad, kol turime laiko, darykime gera visiems, o ypač tikėjimo namiškiams“ (Gal 6, 10).

Tyrinėjimo tekstai: Apd 4, 32–36.

Pagrindinė mintis: Mūsų bažnyčia – viena šeima, kurioje tikintieji rūpinasi vieni kitais.

Ar jums patinka vesti renginius ir ruošti juos žmonėms? Tai daryti – Dievo dovana. Po Sekminių šalia mokinių atsirado daug žmonių, kurie dėl tikėjimo paliko savo namus ir darbą. Bet jie susirinko kartu, kad gyventų viena šeima, viena dvasia. Pasižiūrėkime į vieną iš pokalbių, kuris galėjo vykti tarp tikėjimo brolių.

Po Sekminių tikinčiųjų skaičius pradėjo augti. Visi buvo sukręsti stebuklu, kuriuos darė mokiniai. Žmonės įdėmiai klausėsi jų mokymo. Jie kartu leido ilgas valandas melsdamiesi, šlovindami Dievą ir mokydamiesi. Kadangi didžiąją dienos dalį jie buvo kartu, tad dalijosi maistu tai vienuose, tai kituose namuose. Tie, kurie galėjo, parduodavo savo nuosavybę ir atiduodavo pinigus vargstantiems. Po kurio laiko netgi netikintys žmonės buvo sukręsti pasikeitimu, kurie vyko jų drauguose ir jų šeimos nariuose. Tikintieji akivaizdžiai skyrėsi nuo netikinčių žmonių.

Kunigai, vyresnieji ir kiti religiniai lyderiai pradėjo nerimauti. Pirmiausia jie galvojo, kad naujai atsivertę greitai pavargs nuo savo susirinkimų ir maldos tarnavimų. Bet vietoj to šventyklos lankymas ir aukojimas pradėjo mažėti. Žmonės pradėjo abejoti kunigų autoritetu. Ir fariziejai nusprendė, kad šiuos žmones reikia sustabdyti. Jie pradėjo skleisti apie tikinčiuosius melagingus gandus. Greitai šeimose prasidėjo susidūrimai tarp tikinčiųjų ir netikinčių. Darbo vietose šeiminkai pradėjo engti tikinčius darbininkus. Naujai atsivertusiems buvo vis sunkiau sekti Kristų. Mokiniai nusprendė, kad atėjo laikas kažką daryti.

– Petrai, mes turime sunkumų, – tarė Jokūbas, kai mokiniai susirinko suplanuoti kitą dieną.

– Kas yra? – paklausė Petras.

– Pas mus tiek daug žmonių, kurie seka Kristumi... – pradėjo Jokūbas.

– Bet tai puiku! – pertraukė jį Petras.

– Taip, – sutiko Jokūbas, – bet mums vis tiek lieka viena problema.

Daugelį iš naujai atsivertusių šeimų išvarė iš namų. Jie neturi kur galvos priglausti.

– Jokūbas teisus, – įsiterpė Jonas. – Dažnai pasirodo, kad šeimos tėvas netenka darbo, ir visa šeima nebeturi iš ko gyventi.

– Mums reikia surasti būdą jiems padėti, – pasakė Petras. – Ką jūs siūlote?

– Kodėl mums nepaskelbus aukų rinkimą, – pasiūlė Matas, – kad padėtume vargstantiems maistu, drabužiais, gyvenamąja vieta.

– Andriejau, ar galėtum tu su Matu visa tai suorganizuoti tinkamu būdu? – paklausė Petras. – Mums reikės paaukotų daiktų sąrašo, kad žinotume, kaip juos paskirstyti.

Per keletą dienų susikaupė vargstantiems daug daiktų, bet Andriejui ir Matui reikėjo pagalbos išdalyti tai, kas buvo surinkta. Buvo nuspręsta paprašyti žmonių, kad jie atneštų ne tik maisto ir daiktų, bet ir paaukotų savo laiką. Labai greitai atsirado daug norinčių. Kai kurie norėjo padėti, kadangi jie norėjo atidirbti už jiems suteiktą maistą ir gyvenamą vietą. Kiti padėjo todėl, kadangi mylėjo Viešpatį ir Jo žmones. Kai kurie tikintieji darbu paskyrė kambarius savo namuose. Kiekvieną dieną jie išdalydavo gaunamas aukas.

Vakare, pabaigę dovanų skirstymą, Andriejus ir Matas susitikdavo su savanoriais, kad pakalbėtų, kaip sekasi.

– Aš susirūpinęs, – pasakė vienas iš savanorių. – Aš žinau, kad yra žmonių, kuriuos mes pamiršome, o kai kurie paprasčiausiai neatėjo pasiimti tų daiktų, kurių jiems reikia.

– Kaip tu manai, kodėl? – paklausė Andriejus.

– Kai kurie iš jų per daug silpni, kad ateitų ir parsineštų tuos daiktus į namus, – atsakė savanoris. – Kiti gėdijasi ateiti ir gauti daiktus veltui.

– Tuomet mums reikia žmonių, kurie pagalbą pristatytų vargstantiems į namus, – pasakė Matas. – Mes tam galime nusiųsti keletą žmonių.

Aplink save surinkęs nedidelę grupę, Andriejus tarė:

– Jeigu jūs pažįstate vargstančią šeimą, apie kurią mes nežinojome, praneškite mums, – pridėjo Matas. – Mes pasistengsime duoti jiems visko, ko reikia.

Greitai visi, kurie kreipdavosi į Kristaus pasekėjus, gavo viską, ko reikėjo: maistą, stogą virš galvos, drabužius. Rūpindamiesi į sunkią padėtį patekusiais žmonėmis, naujai atsivertusieji galėjo laisvai dalytis Evangelija su kitais žmonėmis.

Kartą rytą Andriejus ir Matas pranešė, kad kai kurie tikintieji pardavė savo nuosavybę ir atidavė pinigus bendruomenei. Keletas kitų žmonių taip pat planavo panašiai pasielgti. Vienas žmogus, Barnabas, atvykęs iš kitos šalies, pardavė savo žemę ir iškeliavo į Jeruzalę atiduoti apaštalams pinigus, gautus už žemę.

– Dabar aš matau, kad Jėzus vadovauja mums, kai mes rūpintumės savo artimaisiais taip, kaip rūpinamės savimi, – tarė Matas.

Apaštalai ir kiti tikintieji buvo laimingi ir dėkingi už tokį meilės šaltinį. Tai paskatino juos dar labiau tarnauti Dievui ir vienas kitam.

Sabata

Paklauskite savo tėvų, kaip jie padeda šalia esantiems žmonėms. Ar jūs galite tame dalyvauti? Visa šeima suplanuokite kitą savaitę labdaringą darbą.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Namai mano bažnyčioje“.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Dėkokite Dievui už Jo Bažnyčią žemėje.

Pirmadienis

Perskaitykite Apd 4, 32.

Savo sąsiuvinyje sudarykite daiktų, kuriais galėtų pasidalyti jūsų bažnyčios žmonės, sąrašą.

Pradėkite atidėti smulkmenas savo namų „banke“, kad padėtumėte kitiems krikščionims.

Prašykite Dievo, kad parodytų jums būdą, kaip palaikyti kitus jūsų bažnyčios šeimoje.

Antradienis

Perskaitykite Apd 4, 33.

Kaip jūs manote, ar jūsų bažnyčia taps stipresnė ir vieningesnė, jeigu žmonės joje dalysis vienas su kitu? Paaškindite atsakymą.

Peržiūrėkite savo drabužius. Ar yra ten tai, ką galėtumėte atiduoti kažkam kitam?

Prašykite Dievo, kad Jis jums parodytų, kuo jūs, pagal Jo troškimą, turite pasidalyti su kitais jūsų bažnyčios šeimoje.

Trečiadienis

Perskaitykite Apd 4, 34–35.

Sudarykite daiktų sąrašą, kuriais jūs galėtumėte pasidalyti su kitais žmonėmis. Parinkite laiką ir pradėkite dalytis su žmonėmis, kuriems reikia jūsų pagalbos.

Melskitės už viso pasaulio visus krikščionis, kurie dalijasi su kitais tuo, ką jiems davė Dievas.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Apd 4, 36–37.

Pagalvokite, ką dar Bažnyčiai atidavė Barnabas priedu prie sumos, gautos už parduotą lauką. Kaip jūs manote, kodėl jis tai padėjo apaštalams po kojų?

Parašykite raštelį arba padarykite atvirutę, kurią jūs galėtumėte kam nors padovanoti sabatos rytą.

Melskitės už jūsų Sabatos mokyklos mokytoją.

Penktadienis

Sudarykite sąrašą daiktų, kurie, jūsų nuomone, palengvins jūsų šeimos gyvenimą.

Melskitės už savo šeimą.

10 pamoka

PLATINANT DIEVO ŽODĮ

Įsimintina eilutė: „Be to, žinome, kad viskas išeina į gera mylintiems Dievą, būtent Jo valia pašauktiesiems“ (Rom 8, 28).

Tyrinėjimo tekstai: Apd 8, 1–8.

Pagrindinė mintis: Dievo meilė suartina Bažnyčios narius ir suteikia jiems džiaugsmą.

Kaip jūs jaustumėtės, jeigu jums reikėtų palikti gimtuosius namus dėl ko nors, kas nuo jūsų visiškai nepriklauso? Mes dažnai skaitėme apie žmones,

kuriems teko išvykti dėl persekiojimų. Ši istorija pasakoja apie tai, koks galėjo būti paauglio gyvenimas ankstyvosios Bažnyčios laikais.

Lala stovėjo prie Jeruzalės vartų, atsirėmusi į vežimą. Karšta saulė, Stepono kūno vaizdas ir iš skausmo verkiančios moterys – visa tai buvo jai per daug sunku. Jos akys iš visų jėgų ieškojo minioje tėvo figūros. Ižgiūrėjusi jį grupėje tikinčiųjų, apsupusių Pilypą, Lala panoro būti šalia jo. Pilypo balsas sklido iš ten, kur jis stovėjo.

– Ši nelaimė dar nesibaigė, – kalbėjo jis. – Po valandos susitiksime mano namuose ir aptarsime, ko mums reikia imtis.

Grupė išsivaikščiojo.

– Tėti! – sušuko Lala.

– Lala, atleisk. Aš pamiršau, kad tu su manimi, – atsakė tėvas, eidamas link jos. – Tu sergi. Aš neturėjau tau leisti čia ateiti.

– Aš noriu namo, – suniurnėjo Lala. Tėvas nusiėmė apsiaustą ir uždengė juo dukrą nuo saulės.

Tėvas žinojo, kad šią naktį jam vargu ar pavyks pailsėti. Jis negalėjo patikėti tuo, ką šiandien matė. Tai buvo pokyčių momentas jaunos Bažnyčios istorijoje. Dabar jis pradėjo suprasti, kokią grėsmę kėlė Kristaus pasekėjai fariziejams. O tas žmogus, Saulius, privertė jį sudrebėti. Nors jis nedalyvavo užmėtyme akmenimis, atrodo, jis pritarė tam, ką kiti darė su Steponu.

Kai tėvas pasiekė namus, jis apėjo vežimą, kad padėtų Lalai.

– Tau geriau? – paklausė jis. Lala jam tik nusišypsojo. Dabar ji jautėsi stipri ir galėjo atsistoti. Ji greitai nuėjo į namą ir jau iš ten Lala išgirdo, kaip kažkas pašaukė tėvą vardu. Balsas buvo sutrikęs ir tylus.

– Lala, – pašaukė ją tėvas.

– Taip, tėti, – atsiliepė Lala.

– Atnešk mūsų svečiui vandens. Susirinkimas įvyks ne Pilypo namuose, bet pas mus.

Kai visi susirinko, Lalos tėvas jiems pristatė Nikolasą – žmogų, kurio balsą Lala jau girdėjo.

– Saulius nusprendė panaudoti jėgą. Dabar jis vaikšto iš namų į namus, mesdamas tikinčiuosius į kalėjimą, – paaiškino Nikolas. – Jis prisiekė nušluoti mus nuo žemės paviršiaus. Pilypas jau išvyko. Jis mano, kad atėjo laikas ir mums išvykti į kitus kraštus, kad laisvai skelbtume Evangeliją.

– Galbūt, vykti į Samariją? – paklausė Lalos tėvas.

Nikolas nusišypsojo.

– Prieš mus palikdamas, Viešpats pasakė, kad mes būsime Jo liudytojai Samarijoje. Prisimenate? – visi patvirtindami linktelėjo. – Pilypas ir aš – mes abu galvojame, kad atėjo laikas.

Lalai vėl pradėjo skaudėti galvą. Palikti Jeruzalę ir gimtuosius namus? Ašaros, kurias ji laikė, pasruvo jos veidu.

Lala nusprendė palaukti, kol visi išsivaikščios, o po to pakalbėti su tėvu.

– Tėti, – tarė Lala.

– Lala, tu iki šiol dar nemiegi? – nustebo jis.

– Kaip greitai mums reikės palikti Jeruzalę? – paklausė dukrelė.

– Tikriausia po dviejų savaitių.

– Och! – sudejavo Lala.

– Lala, aš žinau, kad tai nelengva, bet mums reikia išvykti, – tarė jis. –

Likti čia ilgiau mums pavojinga.

Po dviejų savaitių jie išvyko į šiaurę nuo Jeruzalės. Lala buvo sukrėsta, kaip greitai viskas subyrėjo į skutus. Į kelionę jie susipakavo tik tai, ką galėjo išsivežti su savimi vežime. Žinios iš Samarijos nuo Pilypo jau pasiekė Jeruzalės tikinčiuosius. Samariečiai miniomis rinkosi paklaudyti Pilypo pamokslo. Pilypas patraukė jų dėmesį ne tik savo kalbomis. Jis gydė ligonius, išvarinėjo piktašias dvasias, tuo pačiu įtikindamas samariečius, kad žinia apie Jėzų – tiesa. Vietiniai gyventojai buvo dėkingi Pilypui už dėmesį ir pagarbą, kurią jis jiems rodė.

Ir dabar Lala su tėvu keliavo į Finikiją. Tai buvo ilgas kelias. Atrodė, kad jis veda iki pat žemės krašto.

– Tu žinai, Lala, – tarė jai tėvas, – tavo mama būtų tokia laiminga.

Lala sutikdama linktelėjo. Prieš mirtį jos mama paprašė vyro pažadėti jai, kad jis nuneš Gerąją žinią jos giminaičiams, gyvenantiems Finikijoje.

– Tikriausia mums seniai reikėjo persikraustyti į Tyrą, – tęsė tėvas.

Lala pagalvojo apie namus, kuriuos ji paliko, ir apie visą savo gyvenimą. Ji prisiminė savo draugus, kurių daugiau niekada nepamatys. Tada Lala pagalvojo apie savo motinos šeimą ir apie tai, kaip jie atneš jai žinią apie Kristaus prisikėlimą. Daugiau niekas neturėjo prasmės.

– Tu žinai, tėti... – tarė Lala.

Šis, eidamas šalia asiliuko, atsisuko ir pažiūrėjo į ją.

– Argi tai nekeista? – tęsė mergaitė. – Šie baisūs persekiojimai į mūsų gyvenimą atnešė ir kai ką gera.

Sutikdamas tėvas nusišypsojo.

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Skleidžiant Dievo Žodį“.

Sekmadienis

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Parašykite apie tuos laikus, kai kažkas, kas atrodė bloga, atnešė jums naudą.

Dėkokite Dievui už tai, kad jūs priklausote tikinčiųjų bendruomenei, kurie sunkiu metu gali palaikyti vienas kitą.

Pirmadienis

Perskaitykite Apd 7, 54 – 8, 1 (pirmąją dalį), 8, 2.

Žodyne pažiūrėkite žodžio „kankinys“ reikšmę. Ką reiškia šis žodis?

Pagalvokite, kaip gali liudyti miręs žmogus?

Suraskite, kur Biblijoje vartojamas žodis „kankinys“?

Melskitės, kad sustiprintumėte savo tikėjimą, kad Dievas yra su jumis, netgi jeigu kiti yra prieš jus.

Antradienis

Perskaitykite Apd 8, 1 (antrąją dalį).

Kaip jūs manote, kodėl po Stepono mirties prasidėjo persekiojimai? Kodėl apaštalai neturėjo išvykti?

Ką jūs pasirinktumėte sunkioje situacijoje: pasilikti ir kovoti ar išvykti ir išvengti pavojaus?

Dėkokite Dievui už tai, kad jūs esate saugūs ir galite dalytis su kitais Gerąja žinia.

Trečiadienis

Perskaitykite Apd 8, 3.

Pagalvokite, kokias galimybes turėjo tikintieji šioje situacijoje palaikyti vienas kitą?

Suplanuokite, kaip jūs galėtumėte palaikyti kitus Sabatos mokyklos klasės mokinius.

Melskitės, kad jūsų žodžiai ir darbai padėtų stiprėti tikėjime ir palaikytų kitus žmones bažnyčioje.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Apd 8, 4–8.

Ištirkite, kiek kartų Biblijoje randamas žodis „misionierius“?

Asmeniškai pakalbėkite su misionieriumi apie jo darbą arba parašykite jam laišką.

Suraskite Palestinos žemėlapi ir išmatuokite atstumą tarp Samarijos ir Jeruzalės.

Melskitės už misionierių darbą.

Penktadienis

Vėl perskaitykite Apd 8, 1–8.

Ar kada nors jus erzino ar žemino už jūsų tikėjimą?

Sugalvokite ir užrašykite pasakojimą apie tai, kas vyko Jeruzalėje, jeigu jūs ten būtumėte buvę.

Šeimos pamaldų metu perskaitykite savo rašinėlį.

Šlovinkite Dievą už draugus – krikščionis, kurie jus palaiko.

11 pamoka

KRISTAUS ŽMOGUS

Įsimintina eilutė: „Vadinasi, jūs jau nebesate ateiviai nei svetimi, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai, pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, turintys kertiniu akmeniu patį Kristų Jėzų“ (Ef 2, 19–20).

Tyrinėjimo tekstai: Apd 11, 19–30.

Pagrindinė mintis: Dievo tauta tampa stipresnė, kai mes palaikome vienas kitą ir dirbame kartu.

Ar jūs ką nors pažįstate, kas paliko viską, ką tik turėjo ir visus savo artimuosius tam, kad tarnautų Dievui kitoje vietoje? Kaip jūs manote, ar jūs galėtumėte pasielgti taip pat? Šią savaitę mes perskaitysime apie du žmones, padėjusius pagrindą misionieriškai veiklai – Paulių ir Barnabą.

Baigiantis pamaldoms Jeruzalėje, vienas iš diakonų pasakė:

– Draugai, šiandien mes gavome keletą žinių iš tų, kas mus paliko dėl persekiojimų. Kristaus mokymas, kurį jie skelbė, buvo šiltai priimtas žmonių Antiochijoje. Aš manau, mes stovime prie dar vienos bažnyčios pradžios!

Visi kartu prakalbo.

– Tai – iš tiesų gera žinia!

– Kas skelbia?
– Kas jai vadovauja?
– Ar daug ten tikinčiųjų?
– Šlovė Dievui!
– Aš manau, kad atėjo laikas į Antiochiją pasiųsti pasiuntinius, kad sužinotume, kas ten vyksta, ir padėtume mūsų broliams, – tęsė diakonas. – Mes negalime jiems leisti dirbti po vieną. Ką mano kiti?
– Mes turime jiems padėti, – pasakė kažkas. – O jie kada nors padarys mums tą patį.
– Aš manau, kad turi važiuoti Barnabas, – pasakė dar kažkas. – Jis įrodė, kad jis – tinkamas Kristaus pasekėjas.
– Taip, Barnabas – tai geras pasirinkimas, – sutiko visi.
– Ar tu pasiruošęs priimti šį pavedimą, Barnabai? – paklausė diakonas, atsigręždamas į jį.
– Aš vyksiu ten, kur galėsiu labiau padėti žmonėms sužinoti apie Gelbėtoją, – atsakė Barnabas. – Aš pasiruošęs išvykti rytoj rytą.
Po to, kai dauguma tikinčiųjų išsivaikščiojo, Barnabas su likusiais pradėjo kalbėti apie Antiochiją. Barnabo paklausė, ką jis žino apie šį miestą.
– Tai trečias pagal dydį miestas Romos imperijoje, – atsakė Barnabas. – Žmonės iš viso pasaulio atvyksta ten prekiauti. Jis gerai žinomas kaip poilsio ir pramogų vieta. Antiochija – tai graži vieta, bet ten taip pat išplitęs nusikalstamumas. Žmonės garbina deivę Dianą. Ir jos garbinimas pilnas pačių amoraliausių apeigų, kokios tik yra žinomos žmonėms.
– Tau teks sunkiai dirbti, – pasakė vienas iš apaštalu.
– Taip, bet su Dievo malone mes galėsime jį atlikti, – atsakė Barnabas.
Atvykęs į Antiochiją, Barnabas surado, kur apsistoti, ir tada pradėjo ieškoti kitų tikinčiųjų. Jis sužinojo, kad pasakojimai apie jų atsidavimą Dievui yra teisingi. Greitai jis pradėjo skelbti Evangeliją ir atvesti žmones pas Jėzų.
Kartą vakare po ilgos dienos, pilnos skelbimo, Barnabas sėdėjo susimąstęs: „Tai didelis džiaugsmas – matyti, kiek daug žmonių priima Jėzų, bet čia daugiau darbo, nei aš galiu atlikti vienas. Galbūt man reikia paprašyti Sauliaus, kad atvyktų ir man padėtų“.
Kitą dieną Barnabas išvyko į Tarsą, kur dirbo Saulius. Šis iš karto sutiko dirbti su Barnabu. Sugrįžę į Antiochiją, jie pradėjo skelbti pagonims apie Jėzų. Greitai juos pradėjo vadinti nauju vardu: krikščionys.
– Tu girdėjai, kaip mus vadina? – kartą paklausė Saulius Barnabo.
Barnabas šyptelėjo:

– Taip. Krikščionimis. Jie mano, kad vadindami mus „Kristaus žmonėmis“, jie mus įžeis arba išjuoks. Jie netgi neįsivaizduoja, kokia didelė garbė mums vadintis Viešpaties vardu!

Į Antiochiją nuolat atvykdavo svečiai pasimatyti su Barnabu ir Sauliumi. Jie norėjo paklausti, apie ką šie moko. Kiti – kad įsitikintų, jog pagonis galima atversti. Kartą atvyko ypatingas svečias – pranašas iš Jeruzalės. Barnabas ir Saulius tą patį vakarą paruošė jam susitikimą su kitais tikinčiaisiais. Kiekvienas norėjo išgirsti naujienas.

Susirinkusi grupė tikinčiųjų išklausė žinias iš Jeruzalės, Kipro, Finikijos ir kitų teritorijų, kur žmonėms skelbė apie Jėzų. Po to kalbėti atsistojo žmogus, vardu Agabas. Barnabas dalyvaujančių paprašė dėmesio.

– Aš – Dievo pranašas, – pasakė Agabas susirinkusiems. – Viešpats davė man nelinksmą žinią. Palestinoje bus didelis badas. Mūsų draugams Jeruzalėje reikės išgyventi sunkius laikus.

Kai Agabas atsisėdo, vyrai ir moterys kartu prakalbo. Barnabas pakėlė ranką, reikalaudamas tylos.

– Atrodo, kad visi jūs turite pasiūlymų, šypsodamasis, pasakė jis. – Išklauskime juos.

– Paaukokime kiek galima daugiau mūsų broliams ir seserims Jeruzalėje, – pasiūlė viena moteris. Likusieji sutikdami ėmė linksėti galvomis. – Štai, ką galiu atiduoti aš, – tęsė ji, ištraukdama monetą ir įleisdama ją į krepšį. Visi dalyvaujantys pradėjo ploti. Tada, vienas po kito, jie pradėjo rinkti pinigus arba produktus, kad juos perduotų bažnytinei šeimai Jeruzalėje. Kai krepšys prisipildė, vienas iš brolių jį perdavė Barnabui.

– Barnabai, aš manau, kad tu ir Saulius turite tai perduoti vyresniesiems, – pasakė jis.

Barnabas ir Saulius pažiūrėjo vienas į kitą ir nusišypsojo.

Po to Barnabas prakalbo:

– Mes išvykstame rytoj rytą.

Sabata

Pakalbėkite su tėvais apie tai, kaip visa šeima padėtų artimiesiems skleisti Gerąją žinią. Aptarkite kiekvieno jūsų šeimos nario dalyvavimą liudijime.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „Kristaus žmogus“.

Pradėkite mokyti įsimintiną eilutę. Užrašykite ją ant kortelės ir nešiokitės kartu.

Melskitės už savo pastorių ir jūsų bažnyčios vadovus.

Pirmadienis

Perskaitykite Apd 11, 19 – 21.

Ar atsitiko jums ar jūsų bažnyčiai kažkas negero, kas paskui padėtų skelbti Gerąją žinią?

Šiandien kam nors papasakokite, kaip Dievas viską išsprendė jums ar jūsų bažnyčiai.

Melskitės ir prašykite Dievo padėti jums visada matyti teigiamą situacijos pusę.

Antradienis

Perskaitykite Apd 11, 22 – 24.

Pagalvokite, ką jūs darote Viešpačiui, kad jūsų darbai skleistų Gerąją žinią?

Šiandien padarykite tris darbus, kad būtumėte tokie atsiliepiantys, kaip Barnabas. Savo sąsiuvinyje užrašykite tai, ką padarėte.

Prašykite Dievo, kad Jis jūsų lūpas pripildytų padrąsinimo ir palaikymo žodžių.

Trečiadienis

Perskaitykite Apd 11, 25–26.

Papasakokite įvykį, kai jus įžeidinėjo arba pravardžiavo, bet visa tai atsigrėžė jums į gera.

Sudarykite akrostichą su žodžiu „krikščionis“, kuris paaiškintų, kodėl Antiochijos gyventojai tikinčiuosius vadino krikščionimis.

Dėkokite Dievui už privilegiją vadintis krikščionimi.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Apd 11, 27 – 30.

Nuspręskite kiekvieną savaitę atidėti nedidelę sumą pinigų į pagalbos fondą žmonėms, nukentėjusiems nuo nelaimių, arba, jeigu neturite pinigų, melskitės už ADROS organizacijos darbuotojus, teikiančius pagalbą nelaimės vietoje.

Melskitės ir dėkokite Dievui už galimybę materialiai padėti vargstantiems.

Penktadienis

Šeimos pamaldų metu perskaitykite Apd 11, 19 – 30.

Kaip jūs jautėtės, kai gaudavote pagalbą?

Pakalbėkite, ką jūs asmeniškai galėtumėte padaryti, kad padėtumėte vargstantiems jūsų bažnyčios nariams.

Šią savaitę asmeniškai padėkite kitam žmogui.

Melskitės ir prašykite Dievo toliau pripildyti jūsų širdį troškimo padėti Jo žmonėms.

12 pamoka

O DABAR – VISI KARTU!

Įsimintina eilutė: „Nuoširdžiai mylėkite vieni kitus broliška meile; lenktyniaukite tarpusavio pagarba“ (Rom 12, 10).

Tyrinėjimo tekstai: Apd 18, 1–28.

Pagrindinė mintis: Kai dirbame kartu su kitais tikinčiaisiais, mes parodome savo meilę Jėzui.

Ar gyvenote jūs kada nors su žmonėmis, kurie nebuvo netgi jūsų giminaičiai? Ankstyvosios Bažnyčios žmonėms buvo būdinga dalytis viskuo iki paskutinio: darbu, laiku, gyvenamąja vieta. Tokiu būdu jie galėjo ne tik efektyviau skleisti Gerąją žinią, bet jie tuo pačiu metu palaikė vienas kitą.

– Priscile, – pašaukė Akvilas. – Pas mus namuose svečias. Prašau, ateik ir pasisveikink su juo.

Priscilė nuskubėjo į apačią, į krautuvėlę.

– Einu! – atsakė ji pratisai.

Kai ji pasirodė duryse, Akvilas tarė:

– Pauliau, aš džiaugiuosi, kad tu gali susipažinti su Priscile, mano žmona.

Paulius pasveikino šeimninę.

– Priscile, Paulius – toks pat tikintysis, kaip ir mes. Jis ką tik atvyko iš Atėnų.

Ištiesusi ranką pasisveikinti, Priscilė nusišypsojo ir tarė:

– Sveikas atvykęs į Korintą.

– Dėkoju jums, – atsakė Paulius. – Kaip malonu surasti Korinte kažką, kas pažįsta mūsų Gelbėtoją. Akvilai, tu man pasakojai, kad atvykai į Korintą iš Romos. Kas tave privertė palikti sostinę?

– Imperatorius Klaudijus įsakė išvaryti iš Romos visus žydus, – švelniai pasakė Akvilas.

– O kadangi mes su Akvilu norėjome liudyti visiems žmonėms, tai nusprendėme, kad Korintas tam – nuostabi vieta, – papildė Priscilė.

– Bet mums taip pat reikėjo iš ko nors pragyventi, – tęsė Akvilas. – Mes nusprendėme daryti palapines – tai yra užsiimti tuo amatu, kuriuo vertėmės Romoje.

– Ar gerai sekasi? Ar nereikia jums pagalbos? – paklausė Paulius.

– Taip! Darbo daugėja, ir mes negalime užsiimti viskuo iš karto, – atsakė Akvilas. – Aš negaliu rasti padėjėjo, kuris mokėtų daryti palapines.

– Kai buvau jaunesnis, aš taip pat gaminau palapines, – tarė Paulius. – Manau, aš galėčiau jums padėti.

– Šlovė Dievui! – pasakė Akvilas. – Tu gali pradėti dirbti nors ir rytoj.

– Ir jūs turite pasilikti čia, su mumis, – pritarė Priscilė.

Paulius, Priscilė ir Akvilas ištisomis dienomis pasinerdavo į kasdienę darbo rutiną mažoje palapinių gaminimo dirbtuvėje, o vakarais diskutuodavo vienas su kitu. Kiekvieną savaitę jie eidavo į sinagogą. Ten kalbėjosi su žydais ir graikais, kurie ateidavo į pamaldas. Paulius jiems pasakodavo apie Jėzų ir Jo mirtį.

Kartą, kai Paulius kirpo palapinės audinį, į krautuvėlę įėjo du vyrai.

– Silas ir Timotiejus! – sušuko jis, numesdamas savo įrankius ir peršokdamas per darbinį suolą, kad juos apkabintų. – Ką jūs čia veikiate?

– Mes tikėjomės tave pamatyti Atėnuose, – tarė Silas. – Bet kai sužinojome, kad tu Korinte, mes nusprendėme atvykti čia.

– Aš norėčiau, kad jūs susipažintumėte su mano draugais, – tarė Paulius.

Kartu su Silu ir Timotiejumi Paulius, būdamas Korinte, sugebėjo paskirti visą savo laiką skelbimui. Jis visas savo pastangas skyrė žydams, bet daugelis iš jų atsisakė klausytis, ką jis kalbėjo. Galiausiai jis pasakė:

– Nuo šiandien aš pradėsiu skelbti pagonims.

Tuo metu žydai jau bandė jį nužudyti, bet Romos vietininkas Galionas neleido jiems tai padaryti. Kai žmonės pamatė, kad Galionas Pauliaus pusėje, jie sumušė sinagogos vyresnįjį, kuris bandė nužudyti Paulių. Daugiau nei metus Paulius pasiliko Korinte mokydamas ir skelbdamas.

Kartą rytą Paulius tarė Akvilui ir Priscilei:

– Aš tikiu, kad Dievas kviečia mane trumpam palikti Korintą.

– Bet tai nuostabu, Pauliau, – tarė Akvilas. – Aš visą laiką galvoju tą patį.

Kitą dieną jie pabaigė daryti užsakytas palapines ir pradėjo ruošti kelionei. Jie supakavo daiktus ir jau netrukus buvo kelyje į Efezą. Priscilė ir Akvilas rado vietą kur gyventi, o Paulius buvo sinagogoje. Jis Efeze praleido keletą dienų kalbėdamas su žydais. Ir tie pasakė:

– Lik su mumis.

Paulius atsakė:

– Aš turiu šventei nuvykti į Jeruzalę, bet, jeigu tai bus Dievo valia, aš grįšiu.

Paulius paliko Priscilę ir Akvilą Efeze tęsti pradėtą darbą, o pats išvyko į Cezareją. Sutuoktiniai daug dirbo, kad kitiems nuneštų Gerąją žinią apie Jėzų.

Kartą dieną jie klausėsi sinagogoje naujojo pamokslautojo.

– Paklausk, ką jis kalba, – pasakė Priscilė. – Jis taip atsidavęs Dievui, bet kaip blogai, kad jis nežino apie Jėzų. Aš manau, mes turime jį pakviesti į namus pietų.

– Tai gera idėja, – sutiko Akvilas. – Mes galėsime papasakoti jam apie išgelbėjimą.

Po susirinkimo Akvilas priėjo prie pamokslautojo:

– Mes su žmona norėjome jus pakviesti pas mus į namus pietų.

– Mano vardą Apolas, – atsakydamas prisistatė pamokslautojas. – Ačiū už pakvietimą.

Priscilė ir Akvilas sužinojo, kad Apolą pakrikštijo Jonas Krikštytojas. Jie jam paaiškino Jėzaus, Mesijo, misiją. Priscilė akylai stebėjo Apolą, kad pamatytų jo reakciją.

– Bet tai nuostabu, – pasakė Apolas. – Daug metų aš tikėjau, kad turėtu būti kažkas daugiau. Dabar aš žinau, kas tai. Aš kitiems turiu papasakoti, nunešti jiems šią Gerąją žinią.

– Mes tau parašysime rekomendacinį laišką tikintiesiems Korinte, – tarė Akvilas. – Jie bus laimingi dirbdami su tavimi.

Apolas išvyko į Korintą. Jis ėjo iš namų į namus ir skelbė žmonėms apie tai, kad Jėzus Kristus – Gelbėtojas.

Paulius pasėjo grūdą. Priscilė ir Akvilas laistė jį vandeniui. O dabar Apolas nuėmė derlių.

Sabata

Su tėvais pasidalykite praeitos pamokos įspūdžiais. Pagalvokite apie tą darbą, kurį darydami jūs galėtumėte skelbti apie Kristų. Su savo draugais pakalbėkite apie tai, kaip kartu tarnauti Dievui.

Sekmadienis

Perskaitykite pasakojimą „O dabar – visi kartu!“

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Melskitės už mūsų vyriausybę, kad ji visada leistų liudyti pasauliui apie Jėzų.

Pirmadienis

Perskaitykite Apd 18, 1–8.

Sužinokite, kodėl Paulius turėjo daryti palapines ir kur jis išmoko šio amato.

Iškirpkite ir padarykite palapinės modelį iš medžiagų, kurias rasite savo namuose.

Kaip jūs manote, kodėl Paulius paliko darbą ir pasakė, kad vyksta skelbti pagonims?

Melskitės už galimybę nuoširdžiai dirbti.

Antradienis

Perskaitykite Apd 18, 9–17.

Minkštu spalvotu pieštuku savo Biblijoje pabraukite 9 eilutę.

Pagalvokite, ar buvo jūsų gyvenime momentų, kai jūs bijojote kitiems kalbėti apie Jėzų?

Kokiais būdvardžiais jūs galėtumėte apibūdinti Galioną? Ar buvo jūsų gyvenime tokių Galionų?

Melskitės, kad Dievas suteiktų jums drąsos atvirai kalbėti apie Jį.

Trečiadienis

Perskaitykite Apd 18, 18–20.

Suraskite Biblijos žemėlapi, kuriame yra Pauliaus pirmos misionieriškos kelionės maršrutas. Išmokite visą kelią.

Pagalvokite, kodėl Kristaus mokiniai nusikirpo savo plaukus? Žr. Sk 6, 1–21.

Melskitės, kad būtumėte ištikimi Kristaus pasekėjai.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Apd 18, 22–23.

Pagalvokite, kokį vaidmenį atliko Pauliaus persikraustymai iš miesto į miestą?

Savo sąsiuvinyje užrašykite, ką pasakytų Paulius, jeigu aplankytų jūsų bažnyčią. Kaip jūs manote, ką jam atsakytumėte jūs ir kiti?

Melskitės, kad jūs būtumėte atviri priimti Dievo Žodį, skelbiamą įvairių žmonių.

Penktadienis

Perskaitykite Apd 18, 24–27.

Pagalvokite, ar teisingas buvo Apolas, kai skelbė, nesuprasdamas mokymo iki galo? Kaip jūs manote, kaip jis jautėsi, kai Priscilė ir Akvilas jį pataisė? Kaip jis sureagavo, kai išgirdo visą žinią apie išgelbėjimą?

Sudarykite sąrašą kelių galimybių, kurių pagalba jūs galite padrąsinti krikščionis, gyvenančius kitose vietose.

Melskitės, kad Dievas jums padėtų būti pripildytas tikėjimo visame, ką jūs darote dėl Jo ir dėl kitų.

13 pamoka

SUSIETI VIENAS SU KITU

Įsimintina eilutė: „Šlovinu Tave, nes esu nuostabiai padarytas. Tavo visi darbai nuostabūs, – aš tai gerai žinau“ (Ps 139, 14).

Tyrinėjimo tekstai: Pr 1, 26–27; 2, 7.18; Ps 139, 1–18.

Pagrindinė mintis: Dievas mus sukūrė draugiškam bendravimui, kad mes mąstytume ir dirbtume Kūrėjo šlovei.

Ar jautėte jūs, kad jūsų galva lyg visiškai tuščia? Tai kartais atsitinka, kai mes esame susijaudinę, pikti arba išsigandę. Kaip jūs manote, kodėl taip atsitinka? Šią savaitę mes pabandysime tai išsiaiškinti.

Šeila įėjo į klasę ir pasiruošė pamokai. Kai suskambėjo skambutis, ji atsisėdo ant kėdės ir pradėjo kartoti pamoką. Berniukai, įbėgę į klasę, pagriebė nuo jos suolo sąsiuvinius ir vadovėlį ir pradėjo trypti. Niekas nebandė padėti mergaitei.

– Šeila! – tarė Ponia Rubin, septintos klasės anglų kalbos mokytoja. – Prašau, išnagrinėk sakinį prie lentos.

Šeilai atrodė, kad visi aplinkui girdi, kaip sunkiai plaka jos širdis, kol ji lėtai eina prie lentos. Drebančia ranka ji paėmė kreidą, bet ranka atsisakė rašyti. O jos protas atsisakė veikti.

Ponia Rubin iškošė pro dantis:

– Mes laukiame, Šeila. – O po to tarė: – Viskas. Sėskis. Aš prie lentos pakviesiu ką nors kitą.

Šeila jautėsi taip, lyg ją smaugtų. Jos veidas kaito. Ji negalėjo kvėpuoti, negalėjo klausytis. Akyse sublizgo ašaros. Sukrėsta ji grįžo atgal ir atsisėdo į suolą, vis dar rankoje spausdama kreidą. Pamokos metu ji negirdėjo ponios Rubin kalbos.

Kaip televizorius, stereo sistema ar kompiuteris, žmonės turi savo regos ir klausos „sistemą“. Bet skirtingai nuo elektros prietaisų, mes taip pat turime emocijų „sistemą“. Mūsų emocijos glaudžiai susiję su mūsų smegenimis. Kai mes džiaugiamės arba dėl ko nors nusiminę, smegenys lyg tai sako: „Aš turiu tai prisiminti“.

Pagalvokite apie savo mėgstamas pamokas. Ką jūs joms jaučiate? O kaip dėl tų, kurios jums nepatinka? Ar žinote jūs, kodėl? Jeigu mokytojas jums padeda gerai jaustis arba su malonumu mokytis, jums dalykas patiks labiau ir jūs gerai jį įsisavinsite. Jeigu ne, jūs nuolatos viską pamiršinsite, išskyrus nemalonius jausmus.

Mes buvome sukurti tam, kad gyventume bendruomenėje šalia kitų žmonių. Būtent todėl mažyliai, su kuriais tėvai žaidžia, kalbasi, kuriuos apsikabina, greičiau auga ir geriau mokosi. O tie, kuriuos ignoruoja arba kuriuos skriaudžia, paprastai pasiekia mažiau. Jeigu jūs užsiiminėjate grupėje, kurioje galite pasidalyti savo idėjomis ir planais, jūs prisiminsite daugiau, negu jūs dirbtumėte vienas.

Smegenys ir kūnas susiję. Jeigu kažkas atsitinka su vienu iš jų, tai atsitinka ir su kitu. Prisiminkite atvejus, kai jūs blogai parašėte kontrolinį darbą, susiginčijote klaseje ar pamiršote viską, ką girdėjote. Užduokite sau keletą klausimų:

Ar išgėriau aš pakankamai vandens (ar apskritai aš šiandien gėriau)?

Ar valgiau aš sveiką maistą?

Ar dariau aš mankštą?

Ar laiku aš ėjau miegoti?

Pasistenkite teigiamai atsakyti „taip“ į visus šiuos klausimus, ir jūs pamatysite skirtumą.

Smegenys naudoja kūną tam, kad palengvintų sau įsiminimo procesą. Prisiminkite, kaip jūs neseniai kažką tai mokėtės atmintinai. Ką jūs darėte? Kaip jūs tada jautėtės? Ką jūs mokėtės? Ar galite jūs tai paaiškinti dar kam nors? Kodėl jūs manote, kad būtent taip? Dievas mus sukūrė tokius, kad kuo daugiau informacijos patenka į mūsų smegenis, tuo geriau mes ją suprantame ir geriau prisimename.

Pradžios knygoje 1, 26–27 ir 2, 7 skaitome: „Tuomet Dievas tarė: padarykime žmogų pagal Mūsų paveikslą ir panašumą... Dievas sukūrė žmogų pagal Savo paveikslą, pagal Savo paveikslą sukūrė jį; kaip vyrą ir

moterį sukūrė juos... Tuomet Viešpats Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė jam į šnerves gyvybės alsavimą. Taip žmogus tapo gyva būtybe“.

Ką reiškia būti sukurtiems pagal Dievo paveikslą ir panašumą?

Tai reiškia, kad mūsų sąmonė gali mąstyti, kurti, vystytis, mokytis ir mylėti. Šios visos galimos sąmonės pasireiškimo „formas“ duotos mums tam, kad bendrautume su Dievu ir kitais žmonėmis. Atkreipkite dėmesį, ką Dievas kalba Pradžios knygoje: „Padarykime žmogų pagal Mūsų paveikslą ir panašumą“. Jis sako „Mes“ apie tai, ką mes vadiname Trejybe: Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia. Trys asmenybės viename. Jos dirba kaip viena visuma, nors kiekviena turi savo ypatingą vaidmenį.

Batų fabrike kiekvienas darbininkas atlieka ypatingą darbą: vienas gamina padą, kitas – aulą, trečias šias dalis susiuva kartu, ketvirtas realizuoja pagamintą produkciją. Gamyboje visi turi dirbti kartu. Prieš mus vienas tikslas – dirbti kartu, kad pagamintume batus. Be darbininkų kompanija negali egzistuoti.

Lygiai taip pat ir Trejybė dirba kartu, kad mums vadovautų, kai mes gyvename ir dirbame, mokomės kartu su savo šeima ir draugais. Ne atsitiktinai Dievas pasakė (Pr 2, 18), kad negera žmogui būti vienam. Nes tokia padėtis neatitinka Dievo panašumo. Jis mus sukūrė, kad mes gyventume ir mokytumės kartu.

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Susieti vienas su kitu“. Savo sąsiuvinyje užrašykite padėkos maldą Kūrėjui už tai, kaip Jis mus nuostabiai sukūrė.

Sekmadienis

Savo sąsiuvinyje parašykite atsakymą į paskutinį pasakojimo klausimą.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę. Sugalvokite vaidinimą arba giesmelę, kad ją atliktumėte.

Melskitės, dėkodami Dievui už tai, kad Jis sukūrė jus tokius, kad jūs galėtumėte su Juo bendrauti.

Pirmadienis

Perskaitykite Pr 1, 26–27 ir 2, 7.

Sudarykite žadžiais arba simboliais penkių dalykų sąrašą apie save, kurie parodo, kad jūs sukurti pagal Dievo paveikslą.

Su jaunesniais vaikais išmokite vaidinimą arba giesmelę, kurią jūs sukūrėte įsimintinai eilutei.

Pradėkite maldos pasivaikščiojimus. Kalbėkite su Dievu apie daiktus ir žmones, kuriuos jūs sutinkate.

Antradienis

Perskaitykite Ps 139, 1–18.

Pagalvokite, kaip galima inscenizuoti šias eilutes? Kaip jas galima sugiedoti? Kokią iliustraciją joms galima nupiešti? Pabandykite šias eilutes perpasakoti savo žodžiais. Pasiruoškite savo kūrinį parodyti per vakarines pamaldas penktadienį. Paprašykite savo šeimos jums padėti.

Melskitės, kad jūs atliktumėte visus jums duotus Dievo planus.

Trečiadienis

Perskaitykite Ps 139, 13–16.

Paprašykite savo tėvų papasakoti apie jūsų gimimo dieną.

Apžiūrėkite savo gimimo liudijimą, vaikiškas fotonuotraukas ar vaikiškus drabužėlius. Išnagrinėkite jumyse įvykusius pasikeitimus.

Tęskite jūsų projekto darbą pamaldoms.

Dėkokite Dievui už savo tėvus.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Mt 10, 30.

Pabandykite suskaičiuoti savo galvos plaukus.

Jeigu Viešpats žino jūsų galvos plaukų skaičių, tai kaip Jis prisimena visus žmones?

Melskitės, kad visi žmonės galėtų šlovinti savo Kūrėją.

Penktadienis

Visa šeima pagiedokite šlovinimo giesmę arba pasakykite ją kaip maldą.

Paeiliui perskaitykite Pr 1, 26–27; 2, 7 ir Ps 139, 1–18.

Paprašykite savo šeimos pasidalyti savo mintimis apie šį tekstą.

Su visa šeima melskitės, dėkodami Dievui už tai, kad Jis „sujungė“ jus vieną su kitu.